

II

(Comunicări)

COMUNICĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚIILE, ORGANELE ȘI
ORGANISMELE UNIUNII EUROPENE

COMISIA EUROPEANĂ

Comunicare a Comisiei – Orientări privind extrădarea către state terțe

(2022/C 223/01)

Cuprins

	Pagină
Lista abrevierilor	3
Introducere	3
1. Rezumatul jurisprudenței Curții de Justiție	5
1.1. Cereri de extrădare în scopul efectuării urmăririi penale	5
Hotărârea Curții de Justiție din 6 septembrie 2016, Petruhhin, C-182/15	5
Ordonanța Curții de Justiție din 6 septembrie 2017, Schotthöfer & Steiner/Adelsmayr, C 473/15	7
Hotărârea Curții de Justiție din 10 aprilie 2018, Piscioti, C-191/16	8
Hotărârea Curții de Justiție din 2 aprilie 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU	8
Hotărârea Curții de Justiție din 17 decembrie 2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin, C-398/19	9
Hotărârea Curții de Justiție din 12 mai 2021, WS, C-505/19	11
1.2. Cererile de extrădare în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate	12
Hotărârea Curții de Justiție din 13 noiembrie 2018, Raugevicius, C-247/17	12
C-237/21 Generalstaatsanwaltschaft München (cauză pendinte)	13
2. Orientări aplicabile în cazurile în care statele aplică excepția legată de cetățenie	14
2.1. Cereri de extrădare în scopul urmăririi penale	14
2.1.1. Domeniul de aplicare al mecanismului Petruhhin	14
2.1.2. Etapele care trebuie urmate de autoritățile competente atunci când se aplică excepția legată de cetățenie	15
2.1.3. Termenul de răspuns la o notificare	17
2.1.4. Respingerea unei cereri de extrădare	17
2.1.5. Reluarea procedurii de extrădare	17
2.2. Cereri de extrădare pentru executarea unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate	17
2.2.1. Domeniul de aplicare	17
2.2.2. Etapele care trebuie urmate de autoritățile competente atunci când se aplică excepția legată de cetățenie	18

2.2.3. Schimbul de informații între statul solicitat și statul al cărui resortisant este persoana în cauză	18
3. Orientări aplicabile tuturor statelor, indiferent de excepția legată de cetățenie	18
3.1. Evaluarea drepturilor fundamentale înainte de extrădare	18
3.1.1. Aplicarea cartei	18
3.1.2. Aplicarea Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale	19
3.2. Notificări roșii, mandate de arestare și cereri de extrădare nefondate sau abuzive, inclusiv motivate politic	20
3.2.1. Mecanismul existent al Interpol privind utilizarea abuzivă a notificărilor roșii	20
3.2.2. Schimbul de informații între punctele focale privind cererile de extrădare nefondate sau abuzive, în special cele motivate politic	21
4. Aspecte practice ale mecanismului Petruhhin și cereri de extrădare motivate politic	21
4.1. Puncte focale	21
4.2. Regimul lingvistic și costurile	21
4.3. Regimul de protecție a datelor	21
ANEXA 1 Ilustrarea măsurilor care trebuie luate în ceea ce privește cererile de extrădare în scopul urmăririi penale – principalele etape ale mecanismului Petruhhin	22
Anexa 2 – O prezentare generală a excepțiilor legate de cetățenie (informații furnizate de state)	23
ANEXA 3 Model pentru informarea statului al cărui resortisant este persoana în cauză	25
ANEXA 4 Model pentru furnizarea de informații suplimentare statului al cărui resortisant este persoana în cauză	28
ANEXA 5 Model de cerere de prelungire a termenului de informare a autorității solicitate în temeiul mecanismului Petruhhin	30
ANEXA 6 Model de răspuns la o cerere de prelungire a termenului	31
ANEXA 7 Model pentru ca statul al cărui resortisant este persoana în cauză să furnizeze un răspuns statului solicitat ...	32
ANEXA 8 Model de notificare sau solicitare de informații cu privire la cererile de extrădare nefondate, abuzive, în special motivate politic și/sau alte cereri, care ridică preocupări legate de cartă/CEDO	34

Lista abrevierilor

Carta	Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene
CAAS	Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen
CoE	Consiliul Europei
Curtea de Justiție	Curtea de Justiție a Uniunii Europene
MEA	Mandat european de arestare
CEDO	Convenția europeană a drepturilor omului
CEDO	Curtea Europeană a Drepturilor Omului
SEE	Spațiul Economic European
EIO	Ordinul european de anchetă
RJE	Rețeaua judiciară europeană
Eurojust	Agencia Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Justiție Penală
Europol	Agencia Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Aplicare a Legii
Mandatul de arestare UE-IC/NO	Mandat de arestare emis în temeiul Acordului între Uniunea Europeană și Republica Islanda (IC) și Regatul Norvegiei (NO) privind procedura de predare între statele membre ale Uniunii Europene și Islanda și Norvegia
Decizia-cadru privind MEA	Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre
Interpol	Organizația Internațională de Poliție Criminală
AJR	Asistența judiciară reciprocă
Stat	Cele 27 de state membre ale UE, Islanda și Norvegia
TFUE	Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene
UK	Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord
SUA	Statele Unite ale Americii

Declinarea responsabilității

Prezentele orientări nu sunt nici obligatorii din punct de vedere juridic, nici exhaustive. Acestea nu au nicio incidență asupra dreptului Uniunii în vigoare și asupra evoluției sale viitoare. De asemenea, acestea nu au nicio incidență asupra interpretării cu valoare de autoritate a dreptului Uniunii de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene.

INTRODUCERE

Procedurile de extrădare între statele membre și statele terțe sunt reglementate în principal printr-o combinație pe mai multe niveluri de temeluri juridice diferite: acorduri multilaterale [de exemplu, convențiile Consiliului Europei (CoE) ⁽¹⁾], acorduri bilaterale (încheiate fie de UE, fie de statele membre) și legislații naționale.

În general, acordurile de extrădare prevăd posibilitatea unei „excepții legate de cetățenie”, ceea ce înseamnă că părțile contractante pot refuza extrădarea propriilor resortisanți.

⁽¹⁾ Convenția europeană de extrădare (ETS nr. 24) și Protocolul adițional la aceasta (ETS nr. 086), Al doilea Protocol adițional (ETS nr. 098), Al treilea Protocol adițional (ETS nr. 209) și Al patrulea Protocol adițional la Convenția europeană de extrădare (ETS nr. 212).

În plus, unele acorduri care prevăd excepția legată de cetățenie implică faptul că părțile contractante ar trebui să respecte principiul „aut dedere aut judicare” ⁽²⁾ pentru a preveni impunitatea față de propriii resortisanți ⁽³⁾. În general, urmărirea penală a propriilor resortisanți ai statelor membre se poate baza pe principiul personalității active care se aplică infracțiunilor săvârșite de resortisanți în afara teritoriului unei părți contractante.

În 2016, Curtea de Justiție a Uniunii Europene (Curtea de Justiție) a introdus, în hotărârea *Petruhhin* ⁽⁴⁾, obligații specifice pentru statele membre care nu își extrădează propriii resortisanți atunci când primesc o cerere de extrădare din partea unui stat terț în vederea urmăririi penale a unui cetățean al UE care este resortisant al unui alt stat membru și care și-a exercitat dreptul la liberă circulație în temeiul articolului 21 alineatul (1) ⁽⁵⁾ din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE). Hotărârea *Petruhhin* este prima cauză în care Curtea de Justiție a statuat că un stat membru al UE care se confruntă cu o cerere de extrădare formulată de un stat terț cu privire la un resortisant al unui alt stat membru al UE este obligat să inițieze o procedură de consultare cu statul membru al cărui resortisant este cetățeanul Uniunii (mecanismul *Petruhhin*), oferindu-i astfel acestui stat posibilitatea de a urmări penal cetățenii săi prin intermediul unui mandat european de arestare (MEA). Obligațiile specifice impuse statelor membre care nu își extrădează propriii resortisanți își găsesc rațiunea de a fi în asigurarea unui tratament nediscriminatoriu între propriii resortisanți și alți cetățeni ai UE ⁽⁶⁾. Obligațiile statelor membre au fost detaliate în jurisprudența ulterioară ⁽⁷⁾. În plus, Curtea de Justiție a extins mecanismul *Petruhhin* la Islanda și Norvegia ⁽⁸⁾.

La 4 iunie 2020, Consiliul a solicitat Președinției să invite Eurojust și Rețeaua judiciară europeană (RJE) să analizeze modul în care sunt tratate în practică cererile de extrădare a cetățenilor UE formulate de state terțe. De asemenea, aceștia au convenit să facă sugestii în acest sens, având în vedere posibilele orientări ale UE care urmează să fie elaborate de Comisie ⁽⁹⁾.

Ca răspuns, Eurojust și RJE au publicat un raport comun în noiembrie 2020 ⁽¹⁰⁾. Principalele provocări identificate în prezentul raport au inclus:

- Incertitudinea cu privire la autoritatea căreia trebuie să i se adreseze în statul membru al cărui resortisant este, la statul membru care ar trebui să se ocupe de traducere și să suporte costurile acestuia și/sau la instrumentul de cooperare judiciară care este cel mai bine aplicat pentru a asigura urmărirea penală în statul membru al cărui resortisant este.
- Practici diferite legate de amplasarea informațiilor furnizate, termenele stabilite pentru răspunsuri și decizii, precum și tipurile de evaluări efectuate în cadrul mecanismului *Petruhhin*.
- Tensiunile dintre obligațiile care decurg din dreptul Uniunii, pe de o parte, și tratatele bilaterale și multilaterale de extrădare, pe de altă parte.
- Mai multe canale paralele utilizate pentru a informa și a transmite informații, ceea ce conduce adesea la dublarea eforturilor, la incertitudine și la confuzie.

⁽²⁾ Obligația de extrădare sau de urmărire penală.

⁽³⁾ De exemplu, Acordul comercial și de cooperare între Uniunea Europeană și Comunitatea Europeană a Energiei Atomice, pe de o parte, și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, pe de altă parte, JO L 149, 30.4.2021, p. 10, prevede o obligație explicită privind principiul „aut dedere aut judicare” la articolul 603.

⁽⁴⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 6 septembrie 2016, *Petruhhin*, C-182/15, ECLI:EU:C:2016:630.

⁽⁵⁾ Articolul 21 alineatul (1) din TFUE prevede că: „Orice cetățean al Uniunii are dreptul de liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre, sub rezerva limitărilor și condițiilor prevăzute de tratate și de dispozițiile adoptate în vederea aplicării acestora”.

⁽⁶⁾ Pe baza interzicerii discriminării pe motiv de cetățenie sau naționalitate, instituită în temeiul articolului 18 din TFUE, care prevede că: „În domeniul de aplicare a tratatelor și fără a aduce atingere dispozițiilor speciale pe care le prevede, se interzice orice discriminare exercitată pe motiv de cetățenie sau naționalitate”.

⁽⁷⁾ Hotărârea din 10 aprilie 2018, *Pisciotti*, C-191/16, ECLI:EU:C:2018:222; hotărârea din 13 noiembrie 2018, *Raugevicius*, C-247/17, ECLI:EU:C:2018:898; hotărârea din 2 aprilie 2020, *Ruska Federacija*, C-897/19 PPU, ECLI:EU:C:2020:262 și hotărârea din 17 decembrie 2020, *Generalstaatsanwaltschaft Berlin*, C-398/19, ECLI:EU:C:2020:1032.

⁽⁸⁾ Hotărârea din 2 aprilie 2020, *Ruska Federacija*, C-897/19 PPU, ECLI:EU:C:2020:262.

⁽⁹⁾ Document de lucru al Consiliului Uniunii Europene, videoconferința informală a miniștrilor justiției, 4 iunie 2020: Pregătire – Extrădarea cetățenilor UE către țări terțe – Document de reflecție al Președinției, documentul WK 5231/2020 INIT.

⁽¹⁰⁾ Raportul comun al Eurojust și al Rețelei judiciare europene privind extrădarea cetățenilor UE către țări terțe: <https://www.eurojust.europa.eu/joint-report-eurojust-and-ejn-extradition-eu-citizens-third-countries>.

Ulterior, în decembrie 2020, Consiliul a adoptat concluzii privind „Mandatul european de arestare și procedurile de extrădare – provocări actuale și calea de urmat” ⁽¹¹⁾. În concluzii s-a reiterat faptul că „[î]n urma hotărârii pronunțate de CJUE în cauza Petruhhin și a mai multor hotărâri ulterioare ⁽¹²⁾, statele membre se confruntă cu două obligații atunci când tratează astfel de cereri: pe de o parte, datoria de a respecta obligațiile existente în temeiul dreptului internațional și de a combate riscul ca infracțiunea în cauză să rămână nepedepsită și, pe de altă parte, obligația ce revine, în conformitate cu principiile liberei circulații și nediscriminării pe motiv de cetățenie sau naționalitate, statelor membre care nu își extrădează resortisanții de a proteja cetățenii altor state membre într-un mod cât mai eficace posibil împotriva unor măsuri care i-ar putea priva de drepturile la liberă circulație și ședere în UE.”

Există și alte probleme care afectează extrădarea, astfel cum au fost identificate în raportul Eurojust și RJE. În concluziile sale din 2020, Consiliul a subliniat că „experiența practică a mai multor state membre arată că există cazuri în care țările terțe prezintă cereri de extrădare nefondate și abuzive. Consiliul invită Comisia să stabilească, pe baza rezultatelor analizei efectuate de Eurojust și de RJE, dacă sunt necesare măsuri suplimentare, cum ar fi sugestia privind o abordare comună pentru a răspunde unor cereri de căutare și de extrădare potențial abuzive, inclusiv motivate politic, formulate de țări terțe. În acest context, ar trebui luate în considerare bunele practici stabilite de statele membre”.

În scopul elaborării acestor orientări, Comisia a consultat statele membre prin intermediul unui chestionar privind cererile de extrădare din partea statelor terțe. De asemenea, Comisia a întocmit un tabel cu acordurile de extrădare și acordurile de asistență judiciară reciprocă pe care statele membre le-au încheiat cu state terțe (disponibil pe site-ul RJE). În iunie și octombrie 2021, rezultatele chestionarului au fost discutate în cadrul unor reuniuni specifice ale experților din statele membre. În plus, Comisia a consultat diverse părți interesate și experți, inclusiv Eurojust și RJE.

Prezentele orientări rezumă jurisprudența Curții de Justiție. De asemenea, acestea iau în considerare experiența dobândită în ultimii cinci ani în ceea ce privește aplicarea mecanismului *Petruhhin* în întreaga UE, Islanda și Norvegia.

1. REZUMATUL JURISPRUDENȚEI CURȚII DE JUSTIȚIE

Cererile de extrădare pot fi emise în scopul efectuării urmăririi penale sau al executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

În ceea ce privește prima categorie, cererile de extrădare emise în scopul efectuării urmăririi penale, Curtea de Justiție a dezvoltat așa-numita „doctrină *Petruhhin*” ⁽¹³⁾.

În ceea ce privește a doua categorie, cererile de extrădare emise în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, singura cauză la care s-a făcut trimitere până în prezent a fost hotărârea *Raugevicius* ⁽¹⁴⁾. În prezent, o altă cauză este pendinte în fața Curții de Justiție cu privire la o cerere de extrădare în scopul executării unei pedepse privative de libertate ⁽¹⁵⁾.

1.1. Cereri de extrădare în scopul efectuării urmăririi penale

Hotărârea Curții de Justiție din 6 septembrie 2016, Petruhhin, C-182/15 ⁽¹⁶⁾

Hotărârea *Petruhhin* este prima cauză în care Curtea de Justiție a statuat că un stat membru al UE care se confruntă cu o cerere de extrădare formulată de un stat terț cu privire la un resortisant al unui alt stat membru al UE este obligat să inițieze o procedură de consultare cu statul membru al cărui resortisant este cetățeanul Uniunii, oferindu-i astfel acestui stat posibilitatea de a urmări penal cetățeanul său prin intermediul unui MEA.

⁽¹¹⁾ JO C 419, 4.12.2020, p. 23, EUR-Lex – 52020XG1204 (02) – EN – EUR-Lex (europa.eu).

⁽¹²⁾ Ordonanța Curții de Justiție din 6 septembrie 2017, Schotthöfer & Steiner/Adelsmayr, C-473/15, ECLI:EU:C:2017:633, hotărârea Curții de Justiție din 10 aprilie 2018, Pesciotti, C-191/16, ECLI:EU:C:2018:222; hotărârea Curții de Justiție din 13 noiembrie 2018, Raugevicius, C-247/17, ECLI:EU:C:2018:898; hotărârea Curții de Justiție din 2 aprilie 2020, Rуска Federacija, C-897/19 PPU, ECLI:EU:C:2020:262 și hotărârea Curții de Justiție din 17 decembrie 2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin, C-398/19, ECLI:EU:C:2020:1032.

⁽¹³⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 6 septembrie 2016, *Petruhhin*, C-182/15, ECLI:EU:C:2016:630.

⁽¹⁴⁾ Hotărârea din 13 noiembrie 2018, *Raugevicius*, C-247/17, ECLI:EU:C:2018:898.

⁽¹⁵⁾ Cauza C-237/21, Generalstaatsanwaltschaft München.

⁽¹⁶⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 6 septembrie 2016, *Petruhhin*, C-182/15, ECLI:EU:C:2016:630.

Situația de fapt din cauză

Cauza se referea la o cerere de extrădare adresată Letoniei de către autoritățile ruse în legătură cu un resortisant estonian, domnul Petruhhin, acuzat de tentativă de trafic cu o mare cantitate de stupefiante, în cadrul unui grup organizat. Parchetul Republicii Letonia a autorizat extrădarea către Rusia. Cu toate acestea, domnul Petruhhin a formulat o acțiune împotriva deciziei de extrădare pentru motivul că, în temeiul tratatului dintre Republica Estonia, Republica Letonia și Republica Lituania privind asistența judiciară și relațiile judiciare, acesta beneficia în Letonia de aceleași drepturi ca un resortisant leton, inclusiv de protecție împotriva unei extrădări nefondate.

Cu privire la întrebările preliminare

Curtea Supremă a Letoniei a solicitat Curții de Justiție să stabilească dacă, în vederea aplicării unui acord de extrădare încheiat între un stat membru și un stat terț (Letonia și Rusia), resortisanții unui alt stat membru trebuie să beneficieze, în raport cu principiul nediscriminării pe motiv de cetățenie sau naționalitate prevăzut la articolul 18 TFUE și cu dreptul la liberă circulație și ședere al cetățenilor Uniunii prevăzut la articolul 21 alineatul (1) din TFUE, de norma care interzice extrădarea propriilor resortisanți de către statul membru solicitat. Curtea Supremă a Letoniei a întrebat de asemenea dacă statul membru solicitat (și anume statul membru din care un stat terț solicită extrădarea unui resortisant al unui alt stat membru, în speță Letonia) trebuie să verifice (și, dacă este cazul, potrivit căror criterii) că extrădarea nu va aduce atingere drepturilor protejate de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene ⁽¹⁷⁾ (denumită în continuare „carta”).

Motivarea și răspunsul Curții de Justiție

Cu titlu preliminar, Curtea de Justiție a precizat că, deși normele privind extrădarea sunt, în principiu, de competența statelor membre, în lipsa unui acord internațional între Uniunea Europeană și țara terță în cauză, o situație precum cea în discuție în litigiul principal intră în continuare în domeniul de aplicare al tratatelor în sensul articolului 18 din TFUE, întrucât implică exercitarea libertății de circulație și de ședere pe teritoriul statelor membre, astfel cum este conferită de articolul 21 din TFUE.

Un stat membru nu este obligat să acorde oricărui cetățean al Uniunii care s-a deplasat pe teritoriul său aceeași protecție împotriva extrădării ca cea acordată propriilor resortisanți.

În lipsa unor norme de drept al Uniunii care să reglementeze extrădarea între statele membre și un stat terț, este totuși necesar, pentru a combate riscul de impunitate, protejând în același timp resortisanții Uniunii de măsuri de natură să îi priveze de dreptul la liberă circulație, să se pună în aplicare toate mecanismele de cooperare și de asistență reciprocă prevăzute de dreptul Uniunii în materie penală. În consecință, schimbul de informații cu statul membru al cărui resortisant este persoana în cauză trebuie să fie privilegiat pentru a oferi autorităților acestui stat membru, în măsura în care sunt competente potrivit dreptului lor național pentru a o urmări penal pe această persoană pentru fapte săvârșite în afara teritoriului lor, posibilitatea de a emite un MEA în scopul urmăririi penale. Cooperând astfel cu statul membru al cărui resortisant este persoana în cauză și acordând prioritate acestui eventual MEA în raport cu cererea de extrădare, statul membru gazdă acționează într-un mod care aduce mai puțin atingere liberei circulații, evitând în același timp, pe cât posibil, riscul de impunitate. MEA este considerat la fel de eficace ca extrădarea în atingerea obiectivului de prevenire a riscului de impunitate pentru o persoană despre care se presupune că a săvârșit o infracțiune.

Curtea de Justiție a reținut, de asemenea, că în ipoteza în care un stat membru este sesizat cu o cerere a unui stat terț privind extrădarea unui resortisant al unui alt stat membru, statul membru solicitat trebuie să verifice că extrădarea nu va aduce atingere drepturilor prevăzute la articolul 19 din cartă ⁽¹⁸⁾. În măsura în care autoritatea competentă a statului membru solicitat dispune de elemente care atestă un risc real privind aplicarea unor tratamente inumane sau degradante persoanelor în statul terț în cauză, ea are obligația să aprecieze existența riscului respectiv atunci când se pronunță cu privire la cererea de extrădare. În acest scop, autoritatea competentă a statului membru solicitat trebuie să se întemeieze pe elemente obiective, fiabile, precise și actualizate în mod corespunzător. Aceste elemente pot rezulta, printre altele, din decizii judiciare internaționale, precum hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului, din decizii judiciare ale statului terț în cauză, precum și din decizii, din rapoarte și din alte documente întocmite de organele Consiliului Europei sau ale celor care fac parte din sistemul Națiunilor Unite.

⁽¹⁷⁾ JO C 202, 7.6.2016, p. 389.

⁽¹⁸⁾ Articolul 19 alineatul (2) din cartă prevede: „Nimeni nu poate fi strămutat, expulzat sau extrădat către un stat unde există un risc serios de a fi supus pedepsei cu moartea, torturii sau altor pedepse sau tratamente inumane sau degradante”.

Ordonanța Curții de Justiție din 6 septembrie 2017, Schotthöfer & Steiner/Adelsmayr, C-473/15 ⁽¹⁹⁾

În ordonanța Schotthöfer și Steiner/Adelsmayr, Curtea de Justiție a reiterat raționamentul din Hotărârea Petruhhin, potrivit căruia carta se aplică atunci când un cetățean al Uniunii și-a exercitat dreptul de a circula liber în Uniune prin deplasarea din statul membru al cărui resortisant este în alt stat membru. În plus, Curtea de Justiție a statuat că o cerere de extrădare trebuie respinsă de statul membru solicitat atunci când acest cetățean se confruntă cu un risc serios de a fi supus pedepsei cu moartea în caz de extrădare.

Situația de fapt din cauză

Domnul Adelsmayr exercitase profesia de medic anestezișt și specialist în terapie intensivă timp de mai mulți ani începând din anul 2004. În cursul lunii februarie 2009, unul dintre pacienții pe care domnul Adelsmayr îi îngrijea în Emiratele Arabe Unite, care suferea de o boală gravă și care fusese victima mai multor stopuri cardiace, a decedat în urma unei operații, după ce a făcut un nou stop cardiac. Domnului Adelsmayr i s-a imputat acest deces. După depunerea unei plângeri de către un medic din spitalul în care domnul Adelsmayr își desfășura activitatea, a avut loc o anchetă. Această anchetă a constatat săvârșirea unui omor. În cursul anului 2011, a început un proces în Emiratele Arabe Unite, în cursul căruia Ministerul Public a solicitat ca domnului Adelsmayr să i se aplice pedeapsa cu moartea. Acesta a părăsit totuși Emiratele Arabe Unite în cursul anului 2012. În absența sa, el a fost condamnat la închisoarea pe viață în cadrul unei proceduri declanșate cu titlu conservatoriu, procedura inițială fiind susceptibilă să fie reluată oricând și să conducă la condamnarea persoanei în cauză la pedeapsa cu moartea.

Împotriva domnului Adelsmayr a fost declanșată o procedură penală și în Austria, statul al cărui resortisant este, având ca obiect capetele de acuzare reținute împotriva persoanei în cauză în Emiratele Arabe Unite. Această procedură a fost însă clasată în 2014 de Ministerul Public din Austria, care a reținut că „părâtul [reușise] să creeze, în mod credibil, impresia că procesul din Dubai este o posibilă campanie de discreditare a persoanei sale”.

Cu privire la întrebările preliminare

Instanța de trimitere a adresat Curții de Justiție o serie de întrebări; cu toate acestea, Curtea de Justiție a răspuns numai la întrebarea referitoare la articolul 19 alineatul (2) și la articolul 47 ⁽²⁰⁾ din cartă. Prin intermediul acestei întrebări, instanța de trimitere dorea să știe dacă cele două articole trebuie interpretate în sensul că un stat membru al Uniunii Europene trebuie să respingă o cerere de extrădare ce emană de la o țară terță privind un cetățean al Uniunii care locuiește pe teritoriul statului membru în cauză, în măsura în care procedura penală care a condus la cererea de extrădare și hotărârea pronunțată în contumacie în țara terță nu respectau standardul minim al dreptului internațional și nu erau compatibile cu principiul Uniunii privind ordinea publică și nici cu dreptul al un proces echitabil.

Motivarea și răspunsul Curții de Justiție

Curtea de Justiție a reamintit că dispozițiile cartei, în special articolul 19, se aplică unei decizii a unui stat membru de extrădare a unui cetățean al Uniunii, în situația în care acest cetățean își exercită dreptul de a circula liber în Uniune. Aceasta a statuat că articolul 19 alineatul (2) din cartă trebuie interpretat în sensul că cererea de extrădare adresată de o țară terță referitoare la un cetățean al Uniunii care, exercitându-și libertatea de circulație, părăsește statul membru de origine în vederea șederii pe teritoriul unui alt stat membru trebuie respinsă de acesta din urmă dacă acest cetățean se confruntă cu un risc serios de a fi supus pedepsei cu moartea în caz de extrădare. Prin urmare, nu era necesar să se examineze întrebarea în măsura în care aceasta se referea la articolul 47 din cartă.

⁽¹⁹⁾ Ordonanța Curții de Justiție din 6 septembrie 2017, Schotthöfer & Steiner/Adelsmayr, C-473/15, ECLI:EU:C:2017:633.

⁽²⁰⁾ Articolul 47 din cartă prevede: „Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe judecătorești, în conformitate cu condițiile stabilite de prezentul articol. Orice persoană are dreptul la un proces echitabil, public și într-un termen rezonabil, în fața unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, constituită în prealabil prin lege. Orice persoană are posibilitatea de a fi consiliată, apărută și reprezentată. Asistența juridică gratuită se acordă celor care nu dispun de resurse suficiente, în măsura în care aceasta este necesară pentru a-i asigura accesul efectiv la justiție”.

Hotărârea Curții de Justiție din 10 aprilie 2018, Pisciotti, C-191/16 ⁽²¹⁾

În hotărârea Pisciotti, Curtea de Justiție a aplicat raționamentul din hotărârea Petruhhin la o situație în care exista un acord de extrădare în vigoare între Uniunea Europeană și statul terț care solicita extrădarea. Curtea de Justiție a statuat că un stat membru nu este obligat să extindă interdicția de a extrăda propriii resortisanți către Statele Unite ale Americii la orice cetățean al Uniunii care călătorește pe teritoriul său. Cu toate acestea, înainte de extrădarea unui cetățean al Uniunii, statul membru solicitat trebuie să dea statului membru al cărui resortisant este cetățeanul posibilitatea de a solicita predarea acestuia în temeiul unui MEA.

Situația de fapt din cauză

În anul 2010, o instanță americană a emis un mandat de arestare împotriva domnului Pisciotti, resortisant italian. Domnul Pisciotti a fost arestat în Germania, în timp ce zborul său din Nigeria către Italia făcea escală pe un aeroport german. El a fost plasat în arest preventiv în vederea predării, iar în 2014, extrădarea sa a fost aprobată de o instanță germană. Autoritățile consulare italiene au fost informate cu privire la situația domnului Pisciotti înainte de executarea cererii de extrădare, dar autoritățile judiciare italiene nu au emis un MEA. Înainte de a fi extrădat, domnul Pisciotti a susținut că extrădarea sa era contrară dreptului Uniunii, întrucât articolul 16 alineatul (2) din Legea fundamentală germană încalcă interdicția generală de discriminare pe motiv de cetățenie sau naționalitate, întrucât limitează excepția sa legată de cetățenie la resortisanții germani.

Cu privire la întrebările preliminare

Instanța de trimitere a solicitat să se stabilească dacă articolul 18 din TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune ca statul membru solicitat să instituie o distincție, în temeiul unei norme de drept constituțional, între propriii resortisanți și resortisanții altor state membre și să autorizeze extrădarea acestora din urmă fără a permite extrădarea propriilor resortisanți.

Motivarea și răspunsul Curții de Justiție

Curtea de Justiție a statuat că dreptul Uniunii nu se opune ca statul membru solicitat (Germania) să instituie o distincție în temeiul unei norme de drept constituțional între propriii resortisanți și resortisanții altor state membre și să autorizeze extrădarea cetățeanului Uniunii, interzicând în același timp extrădarea propriilor resortisanți, cu condiția ca statul membru solicitat să le fi oferit autorităților competente ale statului membru al cărui resortisant era cetățeanul (Italia) posibilitatea de a solicita predarea acestui cetățean în temeiul unui MEA și ca acest din urmă stat membru să nu fi luat nicio măsură în această privință.

Curtea de Justiție a urmat același raționament ca cel dezvoltat în hotărârea Petruhhin, afirmând că acesta trebuie considerat aplicabil și unui acord internațional între UE și un stat terț (Acordul privind extrădarea între Uniunea Europeană și Statele Unite ale Americii ⁽²²⁾), care permite unui stat membru, fie în temeiul dispozițiilor unui tratat bilateral, fie în temeiul normelor dreptului său constituțional (precum Legea fundamentală germană), să prevadă o excepție legată de cetățenie.

De asemenea, Curtea de Justiție a precizat că, pentru a menține obiectivul de a evita riscul de impunitate a persoanei pentru faptele care îi sunt reproșate în cererea de extrădare, un MEA, emis de un alt stat membru decât statul membru solicitat, trebuie să se refere cel puțin la aceleași fapte, iar statul membru al cărui resortisant este persoana în cauză trebuie să fie competent, în temeiul dreptului național, să urmărească penal persoana respectivă pentru astfel de fapte, chiar dacă sunt săvârșite în afara teritoriului său.

Hotărârea Curții de Justiție din 2 aprilie 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU ⁽²³⁾

În hotărârea sa în cauza Ruska Federacija, Curtea de Justiție a clarificat faptul că mecanismul Petruhhin se aplică *mutatis mutandis* cererilor de extrădare privind resortisanții statelor membre ale Asociației Europene a Liberului Schimb (AELS) cu care UE a încheiat un acord de predare, și anume Acordul între Uniunea Europeană și Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind procedura de predare între statele membre ale Uniunii Europene și Islanda și Norvegia ⁽²⁴⁾.

⁽²¹⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 10 aprilie 2018, Pisciotti, C-191/16, ECLI:EU:C:2018:222.

⁽²²⁾ Acordul privind extrădarea între Uniunea Europeană și Statele Unite ale Americii, JO L 181, 19.7.2003, p. 27.

⁽²³⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 2 aprilie 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, ECLI:EU:C:2020:262.

⁽²⁴⁾ JO L 292, 21.10.2006, p. 2.

Situația de fapt din cauză

În 2015, I.N., resortisant rus, a făcut obiectul unui mandat de urmărire internațională publicat de Biroul Organizației Internaționale de Poliție Criminală (Interpol) din Moscova. Pe baza acestui mandat, I.N., care dobândise între timp cetățenia islandeză, a fost arestat în Croația în 2019, unde se afla în vacanță. Autoritățile croate au primit o cerere de extrădare din partea Rusiei, care a fost autorizată de o instanță croată. Legislația croată prevede o excepție legată de cetățenie în ceea ce privește cererile de extrădare. I.N. a declarat apel la Curtea Supremă a Croației împotriva deciziei de autorizare a extrădării.

Întrebarea preliminară

Curtea Supremă a Croației a solicitat Curții de Justiție în esență să stabilească dacă mecanismul Petruhhin se aplică și într-o situație care privește o persoană care nu este cetățean al Uniunii, dar care este resortisant al unui stat AELS, precum Islanda, care este parte la Acordul privind Spațiul Economic European (Acordul privind SEE).

Motivarea și răspunsul Curții de Justiție

Cu titlu preliminar, Curtea de Justiție a abordat problema dacă situația unui resortisant al unui stat AELS care este parte la Acordul privind SEE intră în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii. Aceasta a reamintit că articolele 18 și 21 din TFUE nu se aplică resortisanților statelor terțe. Cu toate acestea, Curtea de Justiție a considerat că articolul 36 din Acordul privind SEE, care face parte integrantă din dreptul Uniunii, garantează libera prestare a serviciilor într-un mod identic, în esență, cu articolul 56 din TFUE, inclusiv dreptul de a călători într-un alt stat pentru a beneficia de servicii în acest stat. Pe această bază, situația lui I.N., care s-a deplasat în Croația pentru a-și petrece vacanța și, prin urmare, pentru a beneficia de servicii legate de turism, a trebuit să fie considerată ca intrând în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii.

În plus, Curtea de Justiție a statuat că Islanda are o relație specială cu Uniunea Europeană, care depășește cooperarea economică și comercială. Aceasta pune în aplicare și aplică acquis-ul Schengen, participă la sistemul european comun de azil și a încheiat un acord privind procedura de predare cu Uniunea Europeană.

În ceea ce privește cererea de extrădare, astfel cum s-a stabilit deja în hotărârea Petruhhin, statul membru solicitat trebuie mai întâi să verifice, în conformitate cu articolul 19 alineatul (2) din cartă, că, în cazul extrădării, persoana în cauză nu ar fi expusă riscului de a fi supusă pedepsei cu moartea, torturii sau altor pedepse sau tratamente inumane sau degradante. În scopul acestei verificări, statul solicitat trebuie să se bazeze pe elemente obiective, fiabile, specifice și actualizate în mod corespunzător. În cadrul acestei verificări, Curtea de Justiție a adăugat că un element de probă deosebit de important este faptul că persoanei în cauză, înainte de a dobândi cetățenia statului AELS în cauză, i s-a acordat azil de către acest stat, tocmai din cauza urmăririi penale care stă la baza cererii de extrădare.

Înainte de a avea în vedere executarea cererii de extrădare, statul membru solicitat are, în orice caz, obligația să informeze același stat al AELS și, dacă este cazul, la cererea acestuia, să i-l predea pe acel resortisant, în conformitate cu dispozițiile acordului de predare, cu condiția ca statul AELS respectiv să fie competent, în temeiul dreptului său național, să îl urmărească penal pe acel resortisant pentru fapte săvârșite în afara teritoriului său național.

Hotărârea Curții de Justiție din 17 decembrie 2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin, C-398/19 ⁽²⁵⁾

În hotărârea sa în cauza C-398/19 Generalstaatsanwaltschaft Berlin, Curtea de Justiție a precizat în continuare cerințele mecanismului de cooperare, astfel cum a fost dezvoltat în hotărârea Petruhhin. Curtea de Justiție a statuat că un cetățean al Uniunii poate fi extrădat către un stat terț numai după consultarea statului membru al cărui resortisant este. În cadrul acestei consultări, statul membru al cărui resortisant este persoana în cauză trebuie să fie informat de statul membru solicitat cu privire la toate elementele de fapt și de drept comunicate în cererea de extrădare și trebuie să dispună de un termen rezonabil pentru emiterea unui MEA împotriva acestui cetățean. În plus, în cazul în care statul membru al cărui resortisant este persoana în cauză nu se pronunță în mod oficial cu privire la emiterea unui MEA, statul membru solicitat nu este obligat să refuze extrădarea unui cetățean al Uniunii care este resortisant al unui alt stat membru și să efectueze el însuși urmărirea penală a acestei persoane pentru fapte săvârșite într-un stat terț.

⁽²⁵⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 17 decembrie 2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin (extrădare către Ucraina), C-398/19, ECLI:EU:C:2020:1032.

Situația de fapt din cauză

Ucraina a solicitat extrădarea din Germania a unui resortisant ucrainean care s-a mutat în Germania în 2012. Persoana în cauză, BY, a obținut cetățenia română în 2014, fiind descendent al unor resortisanți români. Cu toate acestea, el nu a locuit niciodată în România. În 2016, împotriva sa a fost emis un mandat de arestare de către o instanță penală ucraineană pentru deturnare de fonduri în anii 2010 și 2011. În urma cererii de extrădare, BY a fost arestat în Germania. În vederea aplicării mecanismului Petruhhin, autoritățile germane au contactat Ministerul Justiției din România, întrebând dacă intenționează să efectueze ele însele urmărirea penală a lui BY. Autoritățile române au informat autoritățile germane că, pentru emiterea unui MEA, erau necesare suficiente probe privind săvârșirea faptelor în străinătate. În plus, autoritățile române au solicitat Parchetului General din Berlin să furnizeze documente și copii ale probelor din Ucraina. Având în vedere că autoritățile judiciare române nu s-au pronunțat în mod oficial cu privire la eventuala emitere a unui MEA, instanța de trimitere germană a adresat trei întrebări preliminare cu privire la interpretarea articolelor 18 și 21 din TFUE și la aplicarea mecanismului Petruhhin.

Întrebările preliminare

Instanța de trimitere a întrebat dacă:

- drepturile care decurg din cetățenia Uniunii (articolele 18 și 21 din TFUE) se aplică în cazul în care persoana interesată și-a transferat centrul intereselor în statul membru solicitat la o dată la care aceasta nu era încă cetățean al Uniunii;
- statul membru al cărui resortisant este persoana în cauză sau statul membru solicitat este obligat să solicite statului terț solicitant să îi transmită dosarul cauzei pentru a examina posibilitatea de a efectua el însuși urmărirea penală;
- statul membru solicitat este obligat, în temeiul hotărârii Petruhhin, să refuze extrădarea și să efectueze el însuși urmărirea penală, dacă dreptul său național îi permite acest lucru în anumite condiții.

Motivarea și răspunsul CJUE

În ceea ce privește prima întrebare referitoare la aplicabilitatea articolelor 18 și 21 din TFUE, Curtea de Justiție a statuat că faptul că o persoană a dobândit cetățenia unui stat membru al Uniunii și, prin urmare, cetățenia Uniunii la un moment în care avea deja reședința într-un alt stat membru nu este de natură să infirme considerația potrivit căreia, în temeiul cetățeniei Uniunii dobândite, persoana în cauză are dreptul de a se prevala de articolul 21 alineatul (1) din TFUE și intră în domeniul de aplicare al tratatelor, în sensul articolului 18 din TFUE, care conține principiul nediscriminării pe motiv de cetățenie sau naționalitate. De asemenea, Curtea de Justiție a precizat că același raționament se aplică atunci când cetățeanul Uniunii solicitat deține și cetățenia statului terț care solicită extrădarea: dubla cetățenie a unui stat membru și a unui stat terț nu poate priva persoana interesată de libertățile pe care le are în temeiul dreptului Uniunii în calitate de resortisant al unui stat membru.

În ceea ce privește a doua întrebare, Curtea de Justiție a reiterat interpretarea jurisprudenței sale anterioare, subliniind că statul membru solicitat are obligația de a informa statul membru al cărui resortisant este persoana în cauză, astfel încât autoritatea judiciară a acestui stat membru să fie în măsură să solicite predarea persoanei în cauză prin intermediul unui MEA. În ceea ce privește detaliile schimbului de informații necesar, Curtea de Justiție a statuat că:

- statul membru solicitat trebuie să informeze autoritățile competente ale statului membru al cărui resortisant este persoana în cauză nu numai cu privire la existența cererii de extrădare, ci și cu privire la toate elementele de fapt și de drept comunicate de statul terț care solicită extrădarea în cadrul acestei cereri de extrădare;
- autoritățile competente ale statului membru al cărui resortisant este persoana în cauză sunt obligate să respecte confidențialitatea acestor aspecte în cazul în care confidențialitatea a fost solicitată de statul terț;
- statul membru solicitat trebuie să informeze autoritățile competente ale statului membru al cărui resortisant este persoana în cauză cu privire la orice modificare a situației persoanei căutate care ar putea fi relevantă pentru posibilitatea emiterii unui MEA cu privire la persoana respectivă;
- nu există nicio obligație nici pentru statul membru solicitat, nici pentru statul membru al cărui resortisant este persoana în cauză să solicite statului terț transmiterea dosarului de urmărire penală;
- îi revine statului membru solicitat sarcina de a stabili un termen rezonabil la expirarea căruia, în cazul în care statul membru al cărui resortisant este persoana în cauză nu a emis un MEA, extrădarea poate fi efectuată.

- statul membru solicitat poate efectua extrădarea fără a fi obligat să aștepte mai mult decât un termen rezonabil pentru ca statul membru al cărui resortisant este persoana în cauză să adopte o decizie oficială prin care renunță la dreptul de a emite un MEA împotriva persoanei în cauză.

În sfârșit, ca răspuns la a treia întrebare, Curtea de Justiție a precizat că, în temeiul dreptului Uniunii, statul membru solicitat nu are nicio obligație de a refuza extrădarea și de a urmări el însuși cetățeanul Uniunii pentru infracțiunile săvârșite în statul terț, în cazul în care dreptul național al statului membru solicitat îi permite să facă acest lucru. Acest lucru ar depăși limitele pe care dreptul Uniunii le poate impune exercitării puterii de apreciere de care se bucură statul membru respectiv în ceea ce privește decizia de a efectua sau nu o urmărire penală.

Hotărârea Curții de Justiție din 12 mai 2021, WS, C-505/19 ⁽²⁶⁾

Principiul *ne bis in idem* se poate opune arestării, în spațiul Schengen și în Uniune, a unei persoane care face obiectul unei notificări a Interpol. Acest lucru este valabil atunci când autoritățile competente au cunoștință de o hotărâre judecătorească definitivă, pronunțată într-un stat parte la Acordul Schengen sau într-un stat membru, care stabilește aplicarea acestui principiu.

Situația de fapt din cauză

În anul 2012, Interpol a publicat, la cererea Statelor Unite ale Americii pe baza unui mandat de arestare emis de autoritățile din această țară, o notificare roșie referitoare la WS, resortisant german, în scopul unei eventuale extrădări a acestuia. În cazul în care o persoană care face obiectul unei astfel de notificări se află într-un stat membru al Interpol, acest stat ar putea, în principiu, să o aresteze provizoriu sau să monitorizeze ori să restricționeze circulația acesteia.

Cu toate acestea, înainte de publicarea acestei notificări roșii, o procedură de investigare a lui WS, care privea cel puțin parțial aceleași fapte precum cele care au stat la baza respectivei notificări, fusese desfășurată în Germania. Această procedură a fost clasată în anul 2010, după plata unei sume de bani de către WS, iar aceasta în conformitate cu o procedură specifică de conciliere prevăzută în dreptul penal german. Oficiul Federal al Poliției Judiciare din Germania a informat ulterior Interpol că, în opinia sa, ca urmare a acestei proceduri anterioare, principiul *ne bis in idem* era aplicabil în speță. Acest principiu, consacrat atât la articolul 54 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen (CAAS) ⁽²⁷⁾, cât și la articolul 50 din cartă, se opune, printre altele, ca o persoană împotriva căreia a fost pronunțată o hotărâre definitivă să facă obiectul urmăririi penale pentru aceleași fapte.

În cursul anului 2017, WS a introdus o acțiune împotriva Germaniei la Tribunalul Administrativ din Wiesbaden, solicitând ca acest stat membru să fie obligat să ia măsurile necesare pentru a dispune retragerea acestei notificări roșii. În această privință, WS a invocat nu numai o încălcare a principiului *ne bis in idem*, ci și o încălcare a dreptului său la liberă circulație, astfel cum este garantat de articolul 21 din TFUE, întrucât nu se putea deplasa în niciun stat parte la Acordul Schengen și în niciun stat membru fără a risca arestarea.

Întrebarea preliminară

Instanța de trimitere a adresat Curții de Justiție o serie de întrebări. Cu toate acestea, întrebarea principală relevantă în contextul extrădării în urma unei notificări roșii este dacă articolul 54 ⁽²⁸⁾ din CAAS și articolul 21 alineatul (1) din TFUE, citite în lumina articolului 50 ⁽²⁹⁾ din cartă, trebuie interpretate în sensul că se opun arestării provizorii, de către autoritățile unui stat parte la Acordul Schengen sau de către cele ale unui stat membru, a unei persoane cu privire la care Interpol a publicat o notificare roșie, la cererea unui stat terț, în cazul în care, în primul rând, această persoană a făcut deja obiectul urmăririi penale într-un stat membru pentru care ministerul public a dispus încetarea după ce persoana în cauză a îndeplinit anumite condiții și, în al doilea rând, autoritățile acestui stat membru au informat Interpol că, în opinia lor, procedura respectivă privea aceleași fapte precum cele vizate de notificarea roșie menționată.

⁽²⁶⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 12 mai 2021, WS, C-505/19, ECLI:EU:C:2021:376.

⁽²⁷⁾ Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, JO 2000 L 239, p. 19.

⁽²⁸⁾ Articolul 54 din CAAS prevede: „O persoană împotriva căreia a fost pronunțată o hotărâre definitivă într-un proces pe teritoriul unei părți contractante nu poate face obiectul urmăririi penale de către o altă parte contractantă pentru aceleași fapte, cu condiția ca, în situația în care a fost pronunțată o pedeapsă, aceasta să fi fost executată, să fie în curs de executare sau să nu mai poată fi executată conform legilor părții contractante care a pronunțat sentința”.

⁽²⁹⁾ Articolul 50 din cartă prevede: „Nimeni nu poate fi judecat sau condamnat pentru o infracțiune pentru care a fost deja achitat sau condamnat în cadrul Uniunii, prin hotărâre judecătorească definitivă, în conformitate cu legea.”

Motivarea și răspunsul CJUE

Curtea de Justiție a statuat că principiul *ne bis in idem* se aplică într-o situație în care a fost adoptată o decizie de încetare definitivă a urmăririi penale, cu condiția ca persoana în cauză să îndeplinească anumite condiții, cum ar fi plata unei sume de bani stabilite de procuror.

Cu toate acestea, articolul 54 din CAAS, articolul 50 din cartă și articolul 21 alineatul (1) din TFUE nu se opun arestării provizorii a unei persoane care face obiectul unei notificări roșii a Interpol atunci când nu s-a stabilit că a fost pronunțată o hotărâre definitivă de către un stat parte la Acordul Schengen sau de către un stat membru pentru aceleași fapte precum cele care au stat la baza notificării roșii și că, în consecință, se aplică principiul *ne bis in idem*.

În cazul în care aplicarea principiului *ne bis in idem* rămâne incertă, arestarea provizorie poate fi un pas esențial pentru efectuarea verificărilor necesare, evitând în același timp riscul ca persoana în cauză să se sustragă procedurii. Prin urmare, această măsură poate fi justificată de obiectivul legitim de a preveni impunitatea persoanei în cauză, „cu condiția ca aceasta să fie esențială în scopul acestor controale” ⁽³⁰⁾. În schimb, de îndată ce s-a stabilit printr-o hotărâre judecătorească definitivă că se aplică principiul *ne bis in idem*, atât încrederea reciprocă dintre statele părți la CAAS, cât și dreptul la liberă circulație interzic arestarea provizorie sau menținerea în detenție a acestei persoane. Statele membre și statele contractante parte la CAAS trebuie să asigure existența unor căi de atac care să permită persoanei interesate să obțină o astfel de hotărâre judecătorească definitivă prin care să se stabilească aplicarea principiului *ne bis in idem*.

1.2. Cererile de extrădare în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate***Hotărârea Curții de Justiție din 13 noiembrie 2018, Raugėvicius, C-247/17* ⁽³¹⁾**

În cauza Raugėvicius, Curtea de Justiție a soluționat o cerere de extrădare în scopul executării unei pedepse privative de libertate. Curtea de Justiție a urmat însă într-o anumită măsură raționamentul introdus în jurisprudența Petruhhin, cu un rezultat diferit. Acest lucru a fost necesar deoarece cauzele privind extrădarea în vederea executării unei pedepse pot da naștere unor probleme cu privire la principiul *ne bis in idem* în cazul în care s-ar aplica mecanismul Petruhhin ⁽³²⁾. Cu toate acestea, Curtea de Justiție a luat în considerare faptul că există mecanisme de drept național și/sau internațional care permit persoanelor căutate să își execute pedepsele, în special în statul membru al cărui resortisanți sunt. De exemplu, Convenția Consiliului Europei din 1983 asupra transferului persoanelor condamnate ⁽³³⁾ oferă un cadru juridic pentru această posibilitate.

Situația de fapt din cauză

Domnul Raugėvicius este un resortisant lituanian și rus care s-a mutat în Finlanda și locuiește acolo de mai mulți ani. Acesta este de asemenea tatăl a doi copii care locuiesc în Finlanda și care au cetățenie finlandeză. În 2011, după o condamnare în Rusia, autoritățile ruse au emis un mandat internațional de arestare pentru executarea pedepsei privative de libertate pronunțate. Pentru a se pronunța cu privire la cererea de extrădare, Ministerul Justiției din Finlanda a solicitat avizul Curții Supreme din Finlanda. Curtea Supremă avea îndoieli cu privire la aplicabilitatea hotărârii Petruhhin și, prin urmare, a decis să adreseze Curții de Justiție o cerere de decizie preliminară.

Legea finlandeză relevantă (Constituția finlandeză) prevede că o pedeapsă privativă de libertate poate fi executată în Finlanda dacă persoana condamnată este resortisant finlandez sau străin cu reședința permanentă în Finlanda, iar persoana condamnată a fost de acord cu executarea.

Întrebările preliminare

Prin intermediul primei întrebări, Curtea Supremă din Finlanda a solicitat, în esență, să se stabilească dacă dispozițiile naționale în materie de extrădare trebuie apreciate în același mod în ceea ce privește libera circulație a resortisanților unui alt stat membru, indiferent dacă cererea de extrădare formulată de un stat terț se referă la executarea unei pedepse privative de libertate sau la urmărirea penală, precum în hotărârea Petruhhin. A doua întrebare se referea la modul în care trebuie să se răspundă la o cerere de extrădare într-o situație în care cererea de extrădare este notificată statului membru al cărui resortisant este persoana în cauză, care nu adoptă însă, din cauza unor obstacole juridice, măsuri cu privire la resortisanții săi.

⁽³⁰⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 12 mai 2021, WS, C-505/19, ECLI:EU:C:2021:376, punctul 84.

⁽³¹⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 13 noiembrie 2018, Raugėvicius, C-247/17, ECLI:EU:C:2018:898.

⁽³²⁾ Întrucât persoana căutată a fost deja condamnată în statul terț.

⁽³³⁾ Convenția europeană asupra transferului persoanelor condamnate (ETS nr. 112).

Motivarea și răspunsul Curții de Justiție

Curtea de Justiție a aplicat prin analogie raționamentul din hotărârea Petruhhin, afirmând că un resortisant al unui stat membru care s-a mutat într-un alt stat membru și-a exercitat dreptul de liberă circulație în cadrul Uniunii și, prin urmare, intră în domeniul de aplicare al articolului 18 din TFUE. Astfel, dubla cetățenie a unui stat membru și a unui stat terț nu poate priva persoana interesată de libertățile pe care le are în temeiul dreptului Uniunii în calitate de resortisant al unui stat membru.

O reglementare națională care interzice extrădarea numai a propriilor resortisanți introduce o diferență de tratament între acești resortisanți și resortisanții altor state membre și determină o restricție privind libera circulație în sensul articolului 21 din TFUE: o astfel de restricție trebuie să fie necesară și proporțională în raport cu obiectivul legitim de prevenire a riscului de impunitate pentru resortisanții altor state membre decât statul membru solicitat și nu ar trebui să existe măsuri mai puțin intruzive pentru atingerea acestui obiectiv, ținând seama de toate circumstanțele de fapt și de drept ale cazului.

Cu toate acestea, Curtea de Justiție a recunoscut că, în cazul cererilor de extrădare în scopul executării unei pedepse, conflictul cu principiul nediscriminării nu poate fi soluționat prin acordarea posibilității statului membru al cărui resortisant este persoana în cauză de a-și exercita din nou competența de a urmări penal persoana în cauză, întrucât o astfel de nouă urmărire penală a unei persoane care a fost deja judecată și condamnată poate fi contrară principiului *ne bis in idem*. Pentru a preveni riscul de impunitate a persoanelor aflate în astfel de situații, Curtea de Justiție a făcut trimitere la alte mecanisme de drept național și internațional care le permit persoanelor respective să își execute pedepsele, de exemplu în statul lor de origine, sporind astfel șansele lor de reintegrare socială după executarea pedepselor.

În acest context, Curtea de Justiție a observat că articolul 3 din Legea finlandeză privind cooperarea internațională oferă străinilor care au reședință permanentă în Finlanda posibilitatea de a executa o pedeapsă cu închisoarea aplicată de un stat terț în Finlanda, cu condiția ca atât persoana în cauză, cât și statul terț să își dea consimțământul în acest sens. Prin urmare, Curtea de Justiție a observat, de asemenea, că domnul Raugevicius putea executa pedeapsa pe care a primit-o în Rusia în Finlanda, cu condiția ca atât Rusia, cât și domnul Raugevicius să fi consimțit la aceasta.

Curtea de Justiție a statuat că resortisanții statului membru solicitat, pe de o parte, și resortisanții altor state membre care au reședință permanentă în statul membru solicitat și care demonstrează un anumit grad de integrare în societatea acestui stat, pe de altă parte, se află într-o situație comparabilă. Autorităților statului solicitat le revine sarcina de a stabili dacă există o astfel de legătură între resortisanții altor state membre și statul membru solicitat. În caz afirmativ, articolele 18 și 21 din TFUE impun ca resortisanții altor state membre să poată, în aceleași condiții ca și resortisanții statului membru solicitat, să își execute pedeapsa pe teritoriul statului membru solicitat.

Prin urmare, Curtea de Justiție a concluzionat că articolele 18 și 21 din TFUE trebuie interpretate în sensul că, atunci când o cerere de extrădare a fost formulată de un stat terț împotriva unui cetățean al Uniunii care și-a exercitat dreptul la liberă circulație, nu în scopul urmăririi penale, ci în scopul executării unei pedepse privative de libertate, statul membru solicitat, a cărui legislație națională interzice extrădarea propriilor resortisanți în scopul executării unei pedepse și prevede posibilitatea ca o astfel de pedeapsă pronunțată în străinătate să poată fi executată pe teritoriul său, este obligat să se asigure că cetățeanul Uniunii, cu condiția să aibă reședință permanentă pe teritoriul său, beneficiază de același tratament precum cel acordat propriilor resortisanți în materie de extrădare.

C-237/21 Generalstaatsanwaltschaft München (cauză pendinte)*Situația de fapt din cauză*

Cauza se întemeiază pe cererea de extrădare din Bosnia și Herțegovina în Germania referitoare la S.M. în scopul executării unei pedepse privative de libertate. Persoana a cărei predare este solicitată este un cetățean al Serbiei, Bosniei și Herțegovinei și Croației, care locuiește în Germania împreună cu soția sa de la jumătatea anului 2017 și care lucrează în Germania din mai 2020. *Generalstaatsanwaltschaft München* (Ministerul Public din München), făcând trimitere la hotărârea Raugevicius, a solicitat să se constate inadmisibilitatea extrădării persoanei a cărei predare este solicitată.

Întrebarea preliminară

Având în vedere cererea Ministerului Public, instanța germană de trimitere a decis să solicite Curții de Justiție să se pronunțe dacă principiile care guvernează aplicarea articolelor 18 și 21 din TFUE, stabilite de Curtea de Justiție în hotărârea *Raugevicius*, impun respingerea unei cereri formulate de un stat terț în temeiul Convenției europene de extrădare din 13 decembrie 1957 ⁽³⁴⁾, prin care se solicită extrădarea unui cetățean al Uniunii în scopul executării unei pedepse, chiar și atunci când statul membru solicitat este obligat de dreptul internațional în temeiul acestei convenții să extrădeze cetățeanul Uniunii, întrucât a definit noțiunea „resortisanți” în sensul articolului 6 alineatul (1) litera (b) din convenție în sensul că se referă numai la propriii resortisanți, iar nu la alți cetățeni ai Uniunii ⁽³⁵⁾.

2. ORIENTĂRI APLICABILE ÎN CAZURILE ÎN CARE STATELE APLICĂ EXCEPȚIA LEGATĂ DE CETĂȚENIE

2.1. Cereri de extrădare în scopul urmăririi penale

2.1.1. Domeniul de aplicare al mecanismului Petruhhin

a. Domeniul de aplicare material: când se aplică mecanismul Petruhhin?

Mecanismul Petruhhin (notificare) trebuie declanșat în cazurile în care:

- o cerere de extrădare este emisă în scopul urmăririi penale
- și
- statul solicitat aplică excepția legată de cetățenie numai propriilor resortisanți, ceea ce duce la posibile discriminări între proprii resortisanți și resortisanții altor state care și-au exercitat dreptul la liberă circulație (a se vedea *Anexa 2 - prezentare generală a sistemelor naționale*).

Mecanismul Petruhhin se aplică tuturor cererilor de extrădare, pe baza:

- Acordului privind extrădarea între Uniunea Europeană și Statele Unite ale Americii ⁽³⁶⁾;
- Acordului comercial și de cooperare între Uniunea Europeană și Comunitatea Europeană a Energiei Atomice, pe de o parte, și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, pe de altă parte (TCA) ⁽³⁷⁾, care include dispoziții care reflectă mecanismul Petruhhin ⁽³⁸⁾;
- acordurilor multilaterale încheiate de state;
- acordurilor bilaterale încheiate de state; sau
- dreptului intern.

⁽³⁴⁾ Convenția europeană de extrădare (ETS nr. 24).

⁽³⁵⁾ Cf. Finlanda a făcut următoarea declarație în temeiul articolului 6 din Convenția europeană de extrădare: „În sensul prezentei convenții, termenul «resortisanți» desemnează cetățenii Finlandei, Danemarcei, Islandei, Norvegiei și Suediei, precum și străinii domiciliați în aceste state”.

⁽³⁶⁾ JO L 181, 19.7.2003, p. 27.

⁽³⁷⁾ JO L 149, 30.4.2021, p. 10.

⁽³⁸⁾ Articolul 614 alineatul (1) și alineatul (3) din TCA prevede: „(1) În cazul în care două sau mai multe state au emis un mandat european de arestare sau un mandat de arestare pentru aceeași persoană, autoritatea judiciară de executare decide care mandat de arestare trebuie executat, ținând seama în mod corespunzător de toate circumstanțele, în special, de gravitatea relativă a infracțiunilor și de locul săvârșirii acestora, de datele respective ale mandatelor de arestare sau mandatelor europene de arestare, de scopul emiterii mandatelor – urmărirea penală sau executarea unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate –, precum și de obligațiile legale care revin statelor membre în temeiul dreptului Uniunii în ceea ce privește, în special, principiul libertății de circulație și principiul nediscriminării pe motiv de cetățenie sau naționalitate. (3) În cazul unui conflict între un mandat de arestare și o cerere de extrădare prezentată de o țară terță, decizia de a acorda prioritate fie mandatului de arestare, fie cererii de extrădare este luată de autoritatea competentă a statului de executare, luând în considerare în mod corespunzător toate circumstanțele, în special cele menționate la alineatul (1), precum și cele menționate de convenția aplicabilă”.

b. *Domeniul de aplicare personal: cui i se aplică mecanismul Petruhhin?*

Mecanismul Petruhhin se aplică resortisanților din cele 27 de state membre ale UE aflați pe teritoriul unui alt stat membru, care și-au exercitat dreptul la liberă circulație. Sunt, de asemenea, incluși resortisanții care dețin și cetățenia statului terț care solicită extrădarea. Curtea de Justiție a clarificat faptul că deținerea unei duble cetățenii nu poate priva persoana în cauză de libertățile care decurg din dreptul Uniunii în calitate de resortisant al unui stat membru ⁽³⁹⁾. În plus, momentul în care o persoană a obținut cetățenia unui stat membru este, de asemenea, irelevant ⁽⁴⁰⁾.

Curtea de Justiție a clarificat faptul că mecanismul Petruhhin se aplică și resortisanților unui stat membru al AELS care este parte la Acordul privind SEE și cu care Uniunea Europeană a încheiat un acord de predare (Islanda și Norvegia) ⁽⁴¹⁾. Articolele 18 și 21 din TFUE nu se aplică resortisanților statelor terțe. Cu toate acestea, Curtea de Justiție a considerat că articolul 4 din Acordul privind SEE ⁽⁴²⁾ coroborat cu articolul 36 din Acordul privind SEE ⁽⁴³⁾, care face parte integrantă din dreptul Uniunii, garantează libera prestare a serviciilor într-un mod identic cu articolul 56 din TFUE, inclusiv dreptul de a călători într-un alt stat pentru a beneficia de servicii ⁽⁴⁴⁾.

În plus, Curtea de Justiție a confirmat că dreptul la liberă circulație în temeiul articolului 21 alineatul (1) din TFUE/articolului 36 din Acordul privind SEE se aplică, de asemenea, unei persoane care se află doar în tranzit pe un aeroport ⁽⁴⁵⁾ sau beneficiază de servicii turistice ⁽⁴⁶⁾ în alt stat.

c. *Domeniul de aplicare teritorial: ce autorități au obligația de a respecta mecanismul Petruhhin?*

Atunci când aplică excepția legată de cetățenie, autoritățile naționale din cele 27 de state membre ale UE, Islanda și Norvegia sunt obligate să respecte mecanismul Petruhhin.

2.1.2. Etapele care trebuie urmate de autoritățile competente atunci când se aplică excepția legată de cetățenie

a. *Obligații pentru statul solicitat*

Articolele 18 și 21 din TFUE/articolul 4 din Acordul privind SEE coroborate cu articolul 36 din Acordul privind SEE nu impun stabilirea unei echivalențe absolute între proprii resortisanți și resortisanții altor state în ceea ce privește protecția împotriva extrădării către state terțe. Cu toate acestea, ele impun statelor care prevăd un tratament diferit în materie de extrădare a resortisanților proprii în comparație cu resortisanții altor state să verifice, înainte de a autoriza extrădarea, dacă obiectivul legitim de a evita impunitatea urmărită de extrădare poate fi atins printr-o măsură mai puțin prejudiciabilă pentru exercitarea dreptului la liberă circulație, care ar fi la fel de eficientă ⁽⁴⁷⁾.

În cazul unei cereri de extrădare în scopul urmăririi penale, statul solicitat este obligat să consulte statul al cărui resortisant este persoana în cauză, pentru a-i oferi acestuia din urmă posibilitatea de a emite un mandat de arestare MEA/UE-IC/NO, care ar fi considerat o măsură la fel de eficientă, dar mai puțin prejudiciabilă.

⁽³⁹⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 13 noiembrie 2018, Rauevicius, C-247/17, ECLI:EU:C:2018:898, punctul 29, și Hotărârea Curții de Justiție din 17 decembrie 2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Extrădarea către Ucraina), C-398/19, ECLI:EU:C:2020:1032, punctul 32.

⁽⁴⁰⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 17 decembrie 2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Extrădarea către Ucraina), C-398/19, ECLI:EU:C:2020:1032, punctul 31.

⁽⁴¹⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 2 aprilie 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, ECLI:EU:C:2020:262.

⁽⁴²⁾ Articolul 4 din Acordul privind SEE prevede că: „În cadrul domeniului de aplicare a prezentului acord și fără a aduce atingere nici unor dispoziții speciale conținute în acesta, este interzisă orice discriminare pe motiv de cetățenie.”

⁽⁴³⁾ Articolul 36 alineatul (1) din Acordul privind SEE prevede că: „În cadrul dispozițiilor prezentului acord, nu există restricții în ceea ce privește libertatea de a presta servicii pe teritoriul părților contractante cu privire la resortisanții statelor membre ale CE și ai statelor membre AELS care sunt stabiliți într-un stat membru al CE sau într-un stat AELS, altul decât cel al persoanei căreia îi sunt destinate serviciile”.

⁽⁴⁴⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 2 aprilie 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, ECLI:EU:C:2020:262, punctele 52-55.

⁽⁴⁵⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 10 aprilie 2018, Pesciotti, C-191/16, ECLI:EU:C:2018:222, punctul 34.

⁽⁴⁶⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 2 aprilie 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, ECLI:EU:C:2020:262, punctul 54.

⁽⁴⁷⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 6 septembrie 2016, Petruhhin, C-182/15, ECLI:EU:C:2016:630, punctul 41.

Cu toate acestea, statul solicitat nu are nicio obligație să refuze extrădarea unui cetățean al Uniunii care este resortisant al altui stat membru sau a unui resortisant IC/NO și să-l urmărească penal pe cetățeanul Uniunii/resortisantul IC/NO pentru infracțiuni comise într-un stat terț, în cazul în care legislația națională a acestuia îi permite să facă acest lucru ⁽⁴⁸⁾. Acest lucru ar depăși limitele pe care dreptul Uniunii le poate impune exercitării puterii de apreciere de care se bucură statul respectiv în ceea ce privește decizia de a efectua sau nu o urmărire penală.

b. *Lansarea procedurii de consultare*

Statul solicitat are obligația să notifice statului al cărui resortisant este persoana în cauză o cerere de extrădare în curs.

În ceea ce privește momentul unei astfel de notificări, se sugerează ca statul solicitat să notifice statul al cărui resortisant este persoana în cauză în cel mai scurt timp cu privire la o cerere de extrădare primită sau în curs. Acest lucru se poate întâmpla deja atunci când o persoană este arestată provizoriu, dacă sunt disponibile suficiente informații dintr-o notificare roșie a Interpol și/sau într-o etapă ulterioară, atunci când statul solicitat primește cererea de extrădare.

c. *Tipul de informații care trebuie furnizate unuia sau mai multor state al cărui (căror) resortisant este persoana în cauză*

Autoritățile statului solicitat ar trebui cel puțin să informeze punctul focal ⁽⁴⁹⁾ al statului al cărui resortisant este persoana în cauză cu privire la:

- existența unei cereri de extrădare privind persoana respectivă; și
- toate elementele de fapt și de drept comunicate de statul terț care solicită extrădarea în cadrul acestei cereri de extrădare ⁽⁵⁰⁾ (a se vedea Anexa 3 – model).

În plus, autoritățile statului solicitat trebuie să informeze autoritățile statului membru al cărui resortisant este persoana în cauză cu privire la orice modificare a situației persoanei căutate care ar putea fi relevantă pentru posibilitatea emiterii unui MEA/UE-IC/NO cu privire la persoana respectivă ⁽⁵¹⁾ (a se vedea Anexa 4 – model).

d. *Relațiile cu statul terț solicitant și confidențialitatea*

Nici statul solicitat, nici statul al cărui resortisant este persoana în cauză nu sunt obligate, în temeiul dreptului Uniunii, să depună o cerere de transmitere a dosarului de urmărire penală către statul terț care solicită extrădarea ⁽⁵²⁾. În cazul în care statul solicitat sau statul al cărui resortisant este persoana căutată ar fi obligat să solicite statului terț care solicită extrădarea să trimită dosarul de urmărire penală, procedura de extrădare ar putea deveni mult mai complicată, iar durata sa ar putea fi extinsă în mod semnificativ, cu riscul de a pune în pericol, în cele din urmă, obiectivul de a evita ca infracțiunile să rămână nepedepsite ⁽⁵³⁾. În plus, procedurile îndelungate pot fi, de asemenea, în detrimentul persoanei căutate, în special în cazul în care persoana este ținută în detenție.

Autoritățile statului al cărui resortisant este persoana în cauză sunt obligate să respecte confidențialitatea acestor aspecte în cazul în care statul terț solicitant a solicitat confidențialitatea. În plus, statul terț solicitant ar trebui să fie informat în mod corespunzător cu privire la acest aspect ⁽⁵⁴⁾.

Cu toate acestea, statul al cărui resortisant este persoana în cauză poate aplica orice mecanism de cooperare și/sau asistență reciprocă pentru a obține probe de la statul solicitat [de exemplu, prin emiterea unui ordin european de anchetă (EIO) ⁽⁵⁵⁾].

⁽⁴⁸⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 17 decembrie 2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Extrădarea către Ucraina), C-398/19, ECLI:EU:C:2020:1032, punctele 49-50.

⁽⁴⁹⁾ O listă a punctelor focale naționale desemnate de cele 27 de state membre ale UE, NO și IC este publicată pe site-ul internet al RJE, a se vedea. 4.1.

⁽⁵⁰⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 17 decembrie 2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Extrădarea către Ucraina), C-398/19, ECLI:EU:C:2020:1032, punctul 48.

⁽⁵¹⁾ *Idem*.

⁽⁵²⁾ *Idem*, punctul 49.

⁽⁵³⁾ *Idem*, punctul 51.

⁽⁵⁴⁾ *Idem*, punctul 48.

⁽⁵⁵⁾ Directiva 2014/41/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind ordinul european de anchetă în materie penală, JO L 130, 1.5.2014, p. 1.

e. *Obligații pentru statul al cărui resortisant este persoana în cauză*

După notificare, autoritățile competente ale statului al cărui resortisant este persoana în cauză ar trebui să evalueze dacă este oportun să emită un mandat de arestare MEA/ UE-IC/NO pentru aceleași infracțiuni precum cele de care persoana în cauză este acuzată în cererea de extrădare, în măsura în care sunt competente, în temeiul dreptului lor intern, să urmărească penal persoana respectivă pentru infracțiuni săvârșite în afara teritoriului național.

2.1.3. **Termenul de răspuns la o notificare**

Statul solicitat ar trebui să stabilească un termen rezonabil pentru transmiterea unui răspuns de către statul (statele) al cărui (căror) resortisant este persoana în cauză. Statul solicitat dispune de o marjă de apreciere atunci când stabilește un termen rezonabil, în special luând în considerare dacă o persoană căutată se află în detenție pe baza procedurii de extrădare și a complexității cauzei ⁽⁵⁶⁾.

Termenul impus trebuie indicat în certificat (*a se vedea Anexa 3 – model*).

Dacă este necesar, punctul focal sau autoritatea judiciară emitentă ⁽⁵⁷⁾ a statului (statelor) al cărui (căror) resortisant este persoana în cauză ar putea solicita o prelungire a termenului (*a se vedea Anexa 5 – model*). Punctul focal sau autoritatea care se ocupă de cererea de extrădare din statul solicitat ar trebui să decidă cu privire la prelungire (*a se vedea Anexa 6 – model*).

2.1.4. **Respingerea unei cereri de extrădare**

Numai în cazurile în care o autoritate judiciară a unui stat al cărui resortisant este persoana în cauză emite un mandat de arestare MEA/UE-IC/NO pentru aceeași infracțiune ⁽⁵⁸⁾ sau aceleași fapte și informează statul solicitat în consecință, statul solicitat ar trebui să refuze extrădarea și predarea persoanei către statul al cărui resortisant este persoana în cauză (*a se vedea Anexa 7 – model*).

2.1.5. **Reluarea procedurii de extrădare**

În absența unui răspuns în termenul impus din partea autorităților statului (statelor) al cărui (căror) resortisant este persoana în cauză sau în cazul unui răspuns negativ în termenul stabilit, autoritățile statului solicitat pot, după caz, efectua extrădarea fără a fi obligate să aștepte ca statul al cărui resortisant este persoana în cauză să răspundă și/sau să adopte o decizie oficială de renunțare la dreptul de a emite un mandat de arestare MEA/UE-IC/NO pentru persoana respectivă ⁽⁵⁹⁾ (*a se vedea Anexa 7 – model*).

2.2. **Cereri de extrădare pentru executarea unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate**

2.2.1. **Domeniul de aplicare**

a. *Domeniul de aplicare material*

Hotărârea Raugevicius se aplică în cazurile în care:

— cererea este o cerere de extrădare pentru executarea unei pedepse privative de libertate sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate

și

— statul solicitat aplică excepția legată de cetățenie numai propriilor resortisanți, ceea ce duce la o posibilă discriminare între proprii resortisanți și resortisanții altor state care și-au exercitat dreptul la liberă circulație (*a se vedea Anexa 2 - prezentare generală a sistemelor naționale*).

⁽⁵⁶⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 17 decembrie 2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Extrădarea către Ucraina), C-398/19, ECLI:EU:C:2020:1032, punctul 55.

⁽⁵⁷⁾ Astfel cum a fost desemnată în temeiul articolului 6 alineatul (1) din Decizia-cadru privind MEA sau al articolului 9 alineatul (1) din Acordul între Uniunea Europeană și Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind procedura de predare între statele membre ale Uniunii Europene și Islanda și Norvegia.

⁽⁵⁸⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 10 aprilie 2018, Piscioti, C-191/16, ECLI:EU:C:2018:222, punctul 54.

⁽⁵⁹⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 17 decembrie 2020, Generalstaatsanwaltschaft Berlin (Extrădarea către Ucraina), C-398/19, ECLI:EU:C:2020:1032, punctele 53 și 54.

- b. *Domeniul de aplicare personal în ceea ce privește cererile de extrădare pentru executarea unei pedepse: cui i se aplică hotărârea Raugėvicius?*

Obligația egalității de tratament în această privință se aplică numai în măsura în care resortisanții proprii și resortisanții altor state se află într-o situație comparabilă în ceea ce privește obiectivul de evitare a riscului de impunitate. Întrucât executarea pedepselor privative de libertate în statul de origine al persoanei în cauză favorizează reintegrarea socială a persoanei în cauză după executarea pedepsei, există o situație comparabilă numai în ceea ce privește resortisanții altor state care au reședința permanentă în statul solicitat și care au astfel un anumit grad de integrare în societatea statului respectiv.

Prin urmare, Curtea de Justiție a statuat că domeniul de aplicare personal este limitat la resortisanții altor state care au reședința permanentă într-un stat solicitat și care demonstrează un anumit grad de integrare în societatea statului respectiv ⁽⁶⁰⁾ deoarece se află într-o situație comparabilă cu resortisanții statului solicitat. Pe de altă parte, un resortisant al unui stat care este arestat pe un aeroport al unui stat solicitat, deși doar tranzitează, nu ar îndeplini criteriul de a se afla într-o situație comparabilă.

În cazul în care nu se poate considera că o persoană căutată are reședința permanentă în statul solicitat, problema extrădării sale se soluționează pe baza dreptului național sau internațional aplicabil ⁽⁶¹⁾.

2.2.2. *Etaplele care trebuie urmate de autoritățile competente atunci când se aplică excepția legată de cetățenie*

În cazul unei cereri de extrădare în scopul executării unei pedepse, măsura mai puțin prejudiciabilă pentru exercitarea dreptului la liberă circulație este ca statul solicitat să își asume răspunderea pentru executarea pedepsei pe teritoriul său, în loc să extrădeze resortisantul unui alt stat către statul terț, atunci când o astfel de posibilitate este prevăzută și pentru propriii resortisanți. Cu toate acestea, se preconizează că Curtea de Justiție va clarifica și mai mult condițiile (în special în ceea ce privește întinderea obligațiilor statelor și dacă este necesar consimțământul unui stat terț) în cauza pendinte C-237/21 ⁽⁶²⁾.

2.2.3. *Schimbul de informații între statul solicitat și statul al cărui resortisant este persoana în cauză*

Articolele 18 și 21 din TFUE nu impun statului solicitat să informeze statul al cărui resortisant este persoana în cauză cu privire la o cerere de extrădare pendinte pentru executarea unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate. Cu toate acestea, statul solicitat nu este împiedicat să contacteze statul al cărui resortisant este persoana în cauză pentru a obține orice informație relevantă pe care o consideră utilă.

3. ORIENTĂRI APLICABILE TUTUROR STATELOR, INDIFERENT DE EXCEPȚIA LEGATĂ DE CETĂȚENIE

3.1. *Evaluarea drepturilor fundamentale înainte de extrădare*

3.1.1. *Aplicarea cartei*

Curtea de Justiție a statuat că decizia de a extrăda un cetățean al Uniunii Europene/un resortisant al IC/NO într-o situație care intră în domeniul de aplicare al articolului 18 din TFUE și al articolului 21 din TFUE sau al articolului 4 din Acordul privind SEE coroborate cu articolul 36 din Acordul privind SEE intră în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii, în sensul articolului 51 alineatul (1) din cartă ⁽⁶³⁾. Prin urmare, dispozițiile cartei, în special articolul 19 din aceasta, sunt aplicabile unei astfel de decizii.

⁽⁶⁰⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 13 noiembrie 2018, Raugėvicius, C-247/17, ECLI:EU:C:2018:898, punctul 46.

⁽⁶¹⁾ *Idem*, punctul 48.

⁽⁶²⁾ Cauza C-237/21, Generalstaatsanwaltschaft München.

⁽⁶³⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 6 septembrie 2016, Petruhhin, C-182/15, ECLI:EU:C:2016:630, punctele 52 și 53 și hotărârea Curții de Justiție din 2 aprilie 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, ECLI:EU:C:2020:262, punctul 63. Articolul 51 alineatul (1) din cartă prevede: „(1) Dispozițiile acestei carti se adresează instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii, cu respectarea principiului subsidiarității, precum și statelor membre numai în cazul în care acestea pun în aplicare dreptul Uniunii. Prin urmare, acestea respectă drepturile și principiile și promovează aplicarea lor în conformitate cu atribuțiile pe care le au în acest sens și cu respectarea limitelor competențelor conferite Uniunii de tratate”.

În plus, existența unui acord internațional al Uniunii privind extrădarea este suficientă pentru a declanșa aplicarea cartei. Prin urmare, carta se aplică și cererilor de extrădare emise de SUA sau, respectiv, de Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord în temeiul Acordului privind extrădarea între Uniunea Europeană și Statele Unite ale Americii ⁽⁶⁴⁾ și al Acordului comercial și de cooperare între Uniunea Europeană și Comunitatea Europeană a Energiei Atomice, pe de o parte, și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, pe de altă parte ⁽⁶⁵⁾, chiar și atunci când nu există o exercitare a liberei circulații în spațiul SEE. În plus, în astfel de cazuri, carta se aplică și resortisanților statelor terțe și apatrizilor.

Atunci când se aplică carta, statul solicitat trebuie să verifice mai întâi că extrădarea nu aduce atingere drepturilor prevăzute la articolul 19 din cartă ⁽⁶⁶⁾.

Potrivit articolului 19 alineatul (2) din cartă, nimeni nu poate fi îndepărtat, expulzat sau extrădat către un stat în care există un risc serios de a fi supus pedepsei cu moartea, torturii sau altor pedepse sau tratamente inumane sau degradante.

Curtea de Justiție a precizat, de asemenea, că simpla „existență a declarațiilor și aderarea la tratatele internaționale care garantează, în principiu, respectarea drepturilor fundamentale nu sunt suficiente în sine pentru a asigura o protecție adecvată împotriva riscului de rele tratamente atunci când din surse fiabile reies practici ale autorităților - sau tolerate de acestea - vădit contrare principiilor Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”.

Rezultă că, în măsura în care autoritatea competentă a statului membru solicitat dispune de elemente care atestă un risc real privind aplicarea unor tratamente inumane sau degradante persoanelor în statul terț solicitant, ea are obligația să aprecieze existența riscului respectiv atunci când trebuie să decidă cu privire la extrădarea unei persoane către acest stat (a se vedea, în acest sens, în ceea ce privește articolul 4 din cartă, hotărârea din 5 aprilie 2016 în cauza Aranyosi și Căldăraru, C-404/15 și C-659/15 PPU, ECLI:EU:C:2016:198, punctul 88).

În acest scop, autoritatea competentă a statului membru solicitat trebuie să se întemeieze pe elemente obiective, fiabile, precise și actualizate în mod corespunzător. Aceste elemente pot rezulta printre altele din decizii judiciare internaționale precum hotărârile CEDO, din decizii judiciare ale statului terț solicitant, precum și din decizii, din rapoarte și din alte documente întocmite de organele Consiliului Europei sau care fac parte din sistemul Organizației Națiunilor Unite (a se vedea, în acest sens, hotărârea din 5 aprilie 2016, Aranyosi și Căldăraru, C-404/15 și C-659/15 PPU, ECLI:EU:C:2016:198, punctul 89) ⁽⁶⁷⁾.

3.1.2. Aplicarea Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale

Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO) se aplică extrădării din state către state terțe în situații în care carta nu se aplică ⁽⁶⁸⁾, precum extrădarea unui cetățean al Uniunii care nu și-a exercitat dreptul la liberă circulație sau a unui resortisant al unei țări terțe către un stat terț cu care Uniunea nu a încheiat un acord de extrădare.

Sunt relevante în special articolul 3 și articolul 6 din CEDO. Articolul 3 din CEDO prevede:

Nimeni nu poate fi supus torturii și nici pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante.

⁽⁶⁴⁾ JO L 181, 19.7.2003, p. 27.

⁽⁶⁵⁾ JO L 149, 30.4.2021, p. 10.

⁽⁶⁶⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 6 septembrie 2016, Petruhin, C-182/15, ECLI:EU:C:2016:630, punctul 60, ordonanța Curții de Justiție din 6 septembrie 2017, Schotthöfer & Steiner/Adelsmayr, C-473/15, ECLI:EU:C:2017:633, hotărârea Curții de Justiție din 13 noiembrie 2018, Rauevicius, C-247/17, ECLI:EU:C:2018:898, punctul 49, hotărârea Curții de Justiție din 2 aprilie 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, ECLI:EU:C:2020:262, punctele 63-68.

⁽⁶⁷⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 6 septembrie 2016, Petruhin, C-182/15, ECLI:EU:C:2016:630, punctele 57-59.

⁽⁶⁸⁾ A se vedea punctul 3.1.1. de mai sus.

Articolul 6 din CEDO (dreptul la un proces echitabil, prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare) prevede:

- (1) Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și a obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia, în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță, atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.
- (2) Orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită.
- (3) Orice acuzat are, în special, dreptul: a) să fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa; b) să dispună de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale; c) să se apere el însuși sau să fie asistat de un apărător ales de el și, dacă nu dispune de mijloacele necesare pentru a plăti un apărător, să poată fi asistat în mod gratuit de un avocat din oficiu, atunci când interesele justiției o cer; d) să întrebe sau să solicite audierea martorilor acuzării și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării; e) să fie asistat în mod gratuit de un interpret, dacă nu înțelege sau nu vorbește limba folosită la audiere.

3.2. Notificări roșii, mandate de arestare și cereri de extrădare nefondate sau abuzive, inclusiv motivate politic

Statele se confruntă cu cazuri de cereri de extrădare nefondate sau abuzive, inclusiv motivate politic, și notificări roșii paralele ale Interpol. Prin urmare, această secțiune s-ar putea aplica deja într-o etapă în care nu a fost încă emisă nicio cerere de extrădare sau în care persoana nu a fost încă arestată pe baza unei notificări roșii (de exemplu, atunci când un stat are cunoștință de notificări roșii abuzive ale Interpol, acesta poate informa în mod proactiv alte puncte focale, chiar înainte ca persoana căutată să se mute într-un alt stat).

3.2.1. Mecanismul existent al Interpol privind utilizarea abuzivă a notificărilor roșii

Există un sistem automat de screening și detectare a notificărilor roșii ⁽⁶⁹⁾ în cadrul Interpol. Acesta permite filtrarea cazurilor de utilizare abuzivă. Fiecare cerere primită este verificată folosindu-se o listă de supraveghere care conține cereri refuzate în trecut, astfel încât acestea să fie respinse automat. Interpol depune eforturi pentru a dezvolta noi garanții informatice automatizate pentru a îmbunătăți evaluarea cererilor primite de publicare a notificărilor și a comunicărilor.

În plus, în cadrul Secretariatului General al Interpol a fost instituit un grup operativ special, alcătuit din avocați și ofițeri de poliție din diferite state membre ale Interpol. Grupul operativ evaluează toate cererile primite de publicare a notificărilor și a comunicărilor din partea țărilor membre ale Interpol în ceea ce privește compatibilitatea acestora cu cadrul juridic și cu cerințele respective.

Notificările roșii ale Interpol pot fi eliminate din mai multe motive prin transmiterea de observații către Comisia independentă pentru controlul dosarelor (*Commission for the Control of Files - CCF*), susținând că acestea încalcă statutul Interpol și normele sale privind prelucrarea datelor. Statele membre pot consilia persoana vizată de o notificare roșie abuzivă, în special printr-o notificare motivată politic, să își exercite drepturile în fața CCF și pot să o alerteze în prealabil sau să solicite ștergerea notificărilor sau a comunicărilor.

⁽⁶⁹⁾ O notificare roșie nu este nici o cerere de extrădare, nici un mandat internațional de arestare. Aceasta este o alertă adresată autorităților de aplicare a legii din întreaga lume pentru a localiza și a aresta provizoriu o persoană în așteptarea extrădării, predării sau a unei acțiuni în justiție similare. Cu toate acestea, o notificare roșie se referă la un mandat internațional de arestare sau la o hotărâre judecătorească internațională, sprijină procedurile de extrădare și conține date privind criminalitatea națională (cu excepția cazului în care notificarea roșie este emisă de un tribunal internațional). În conformitate cu articolul 82 din Normele Interpol privind prelucrarea datelor [IRPD, III/IRPD/GA/2011 (2019)], „Notificările roșii se publică la cererea unui birou central național sau a unei entități internaționale cu competențe de investigare și urmărire penală pentru a localiza o persoană căutată și pentru a o reține, aresta sau a-i restricționa deplasării în scopul extrădării, predării sau al unei acțiuni legale similare”.

Aceste activități sunt sprijinite de un grup consultativ permanent.

3.2.2. Schimbul de informații între punctele focale privind cererile de extrădare nefondate sau abuzive, în special cele motivate politic

Statul al cărui resortisant este persoana în cauză deține adesea informații de o importanță deosebită pentru a decide dacă o cerere de extrădare este nefondată sau abuzivă, în special motivată politic. Prin urmare, cooperarea strânsă și schimbul de informații cu statul al cărui resortisant este persoana căutată sunt esențiale atunci când un stat solicitat evaluează o cerere de extrădare privind un cetățean al unui alt stat.

În cazul în care există suspiciuni întemeiate că o cerere de extrădare este abuzivă, în special motivată politic sau nefondate (ilegală) din alt punct de vedere, punctul focal al unui stat care a primit o cerere de extrădare din partea unui stat terț cu privire la un resortisant al unui alt stat ar trebui să informeze întotdeauna punctul focal al statului al cărui resortisant este persoana în cauză. Acest lucru va permite schimbul de informații relevante pentru a lua o decizie în cunoștință de cauză dacă cererea de extrădare este motivată politic sau este nefondată (ilegală) din alt punct de vedere (*a se vedea Anexa 3 – model și Anexa 8 – model*).

În plus, orice punct focal ar trebui, în cazul unei suspiciuni rezonabile că o cerere de extrădare este nefondată sau abuzivă, în special motivată politic, să informeze și să consulte prompt și proactiv alte puncte focale, precum și Eurojust, Europol și Interpol (*a se vedea Anexa 8 – model*).

Acest mecanism de notificare între punctele focale în cazurile de cereri de extrădare nefondate sau abuzive, inclusiv cererile de extrădare motivate politic, se aplică resortisanților statelor, precum și resortisanților statelor terțe și apatrizilor.

4. ASPECTE PRACTICE ALE MECANISMULUI PETRUHHIN ȘI CERERI DE EXTRĂDARE MOTIVATE POLITIC

4.1. Puncte focale

Cu privire la mecanismul *Petruhhin* și la cererile de extrădare nefondate sau ilegale, în special cele motivate politic, statele au desemnat puncte focale (de exemplu, autoritățile centrale).

Lista actualizată a punctelor focale este disponibilă la adresa:

<https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/AtlasChooseCountry/RO>

Statul ar trebui să informeze rapid RJE cu privire la orice modificare a punctelor sale focale.

Punctele focale pot consulta Eurojust și RJE dacă au probleme.

4.2. Regimul lingvistic și costurile

O limbă oficială a statului al cărui resortisant este persoana în cauză este propusă ca regim lingvistic pentru documentele transmise între statul solicitat și statul al cărui resortisant este persoana în cauză.

Statele pot, de asemenea, să notifice Comisiei dacă decid să accepte traduceri în una sau mai multe alte limbi oficiale ale UE, în limbile islandeză sau norvegiană.

Statul solicitat și statul al cărui resortisant este persoana în cauză ar trebui să își acopere fiecare propriile costuri (în principal costurile de traducere).

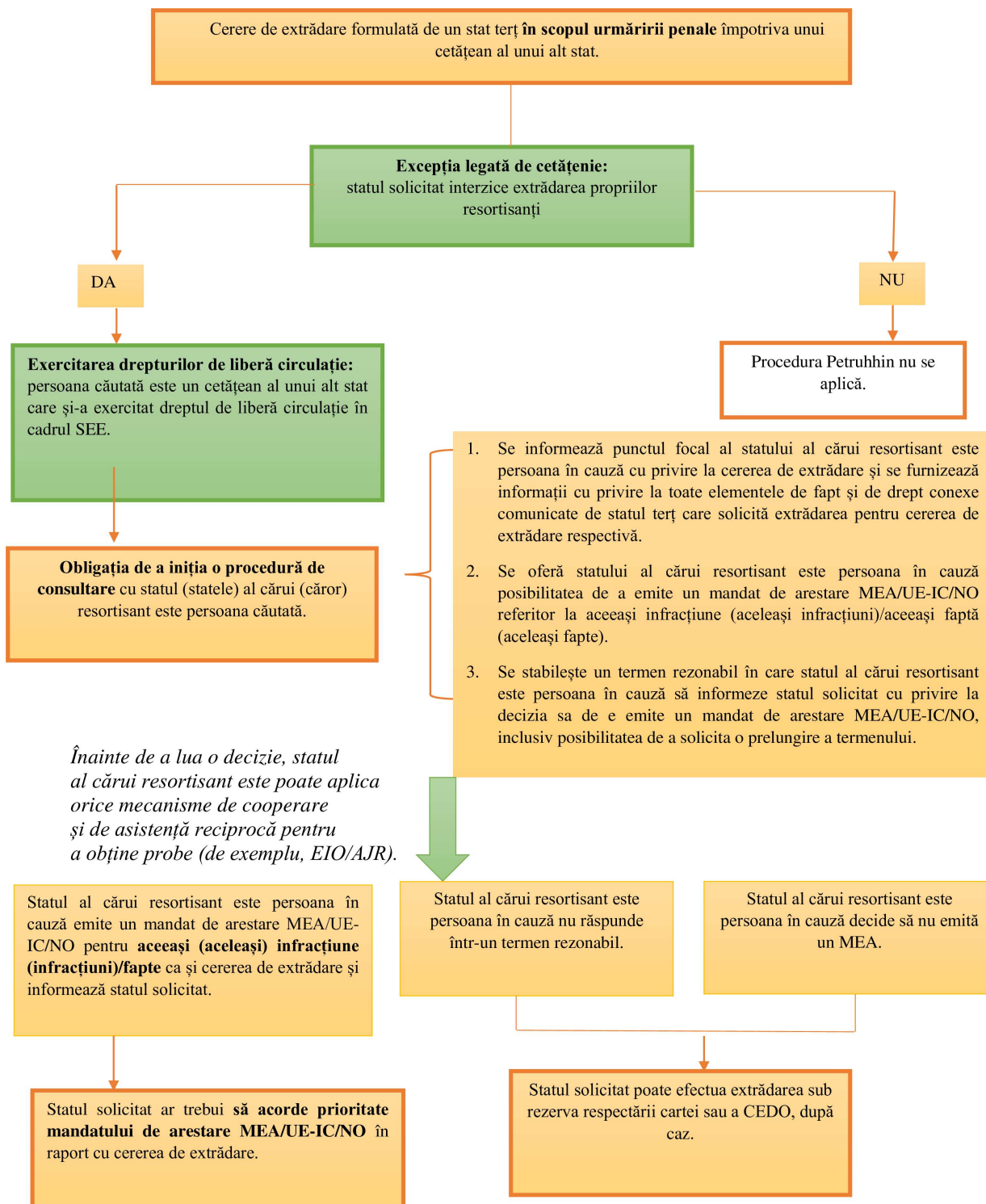
4.3. Regimul de protecție a datelor

Se aplică Directiva (UE) 2016/680 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date ⁽⁷⁰⁾.

⁽⁷⁰⁾ Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului, JO L 119, 4.5.2016, p. 89.

ANEXA 1

Ilustrarea măsurilor care trebuie luate în ceea ce privește cererile de extrădare în scopul urmăririi penale – principalele etape ale mecanismului Petruhhin



ANEXA 2

O prezentare generală a excepțiilor legate de cetățenie (informații furnizate de state)

AT	Legea federală din 4 decembrie 1979 privind extrădarea și asistența reciprocă în materie penală [Legea privind extrădarea și asistența reciprocă (ARHG)], secțiunea 12.
BE	Legea din 15 martie 1874 privind extrădările, articolele 1 și 2.
BG	Constituția, articolul 25 alineatul (4).
CY	Constituția, articolul 11 litera (f) (extrădarea unui resortisant este permisă numai în conformitate cu un tratat internațional obligatoriu pentru republică, cu condiția ca acest tratat să fie aplicat de către partener și, respectiv, în ceea ce privește actele care au avut loc după intrarea în vigoare a celei de a 5-a modificări a Constituției în 2006).
CZ	Carta drepturilor și libertăților fundamentale ca parte a ordinii constituționale a Republicii Cehe, articolul 14 alineatul (4). Extrădarea unui resortisant către o țară terță este posibilă dacă resortisantul respectiv consimte la extrădarea sa către statul respectiv [articolul 91 alineatul (1) litera (a) din Legea privind cooperarea judiciară internațională în materie penală].
DE	Legea de bază pentru Republica Federală Germania, articolul 16 alineatul (2).
EE	Constituția, articolul 36 (cu excepția cazului în care extrădarea este admisă în temeiul unui tratat internațional).
EL	Codul de procedură penală, articolul 438.
ES	Legea privind extrădarea pasivă, 1985, articolul 3 (cu excepția cazului în care acest lucru este prevăzut într-un tratat, în conformitate cu principiul reciprocității).
FI	Articolul 9 alineatul (3) din Constituție (se poate stabili printr-o lege că, din cauza unei infracțiuni, în scopul procedurilor judiciare, un cetățean finlandez poate fi extrădat într-o țară în care drepturile omului și protecția juridică sunt garantate). Legea privind extrădarea (456/1970) secțiunea 2 (privind cooperarea cu alte țări decât statele membre ale UE; Un resortisant finlandez nu poate fi extrădat. Același lucru este valabil și pentru Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord).
FR	Codul de procedură penală, articolul 696-4.
HR	Constituția, articolul 9 (cu excepția cazului în care extrădarea este admisă în temeiul unui tratat).
HU	Legea XXXVIII din 1996 privind asistența juridică internațională în materie penală, secțiunea 13.
IC	Legea nr. 13 din 1984, Legea privind extrădarea infractorilor și alte tipuri de asistență în procedurile penale (nu se aplică cererilor din partea Danemarcei, Finlandei, Norvegiei și Suediei).
IE	În conformitate cu Legea Irlandei privind extrădarea din 1965, Irlanda își poate extrăda propriii cetățeni în cazul în care există un acord de extrădare cu o țară terță, iar țara respectivă își poate extrăda propriii resortisanți către Irlanda.
IT	Constituția, articolul 26 alineatul (1) (cu excepția cazului în care extrădarea este admisă în temeiul unui tratat).
LT	Constituția, articolul 13 (cu excepția cazului în care extrădarea este admisă în temeiul unui tratat).
LU	Legea modificată din 20 iunie 2001, articolul 7.
LV	Constituția, articolul 98 (cu excepția cazului în care extrădarea este admisă în temeiul unui tratat).
MT	Constituția, articolul 43 (cu excepția cazului în care extrădarea este admisă în temeiul unui tratat).
NL	Uitleveringswet, articolul 4 (extrădarea este admisă în vederea urmăririi penale atunci când se oferă garanții).
NO	Legea nr. 39 din 13 iunie 1975 referitoare la extrădarea infractorilor (nu se aplică cererilor din partea statelor din Uniunea Europeană și a Islandei).
PL	Constituția, articolul 55.
PT	Constituția, articolul 33 alineatul (1) (cu excepția cazului în care extrădarea este admisă în temeiul unui tratat sau al unor garanții și numai în vederea urmăririi penale).
RO	Constituția, articolul 19 alineatul (2) (cu excepția cazului în care extrădarea este admisă pe baza unor acorduri internaționale la care România este parte, în conformitate cu legea și pe bază reciprocă).
SE	Legea (1957: 668) privind extrădarea, articolul 2.
SI	Constituția, articolul 47.

- SK Codul de procedură penală, secțiunea 501 (cu excepția cazurilor în care obligația de extrădare este prevăzută de lege, de un tratat internațional sau de decizia unei organizații internaționale pe care Republica Slovacă este obligată să o respecte).
- Stat care nu prevede în mod explicit o excepție legată de cetățenie:
- DK Legea daneză privind extrădarea, articolul 18 (care prevede, totuși, norme mai stricte pentru extrădarea propriilor resortisanți decât a altor resortisanți).
-

ANEXA 3

Model pentru informarea statului al cărui resortisant este persoana în cauză

În atenția autorității competente din: [Statul(Statele)]

Prezentul document are scopul de a vă notifica și de a vă informa că [un mandat de arestare]/o cerere de extrădare în scopul [bifați căsuța]:

- ☐ urmării penale a autorului
- ☐ executării unei pedepse sau măsuri de siguranță privative de libertate

a fost emis de un stat terț cu privire la un cetățean care este resortisant al statului dumneavoastră.

Informații referitoare la identitatea persoanei căutate

Nume:

Prenume:

Nume anterior căsătoriei, dacă este cazul:

Nume de împrumut, dacă este cazul:

Sex:

Cetățenie:

Data nașterii:

Locul nașterii:

Reședința și/sau adresa cunoscută:

Limba (limbile) pe care le înțelege persoana căutată (dacă sunt cunoscute):

Trăsături distinctive/descrierea persoanei căutate:

Informații privind autoritatea din statul terț solicitant

Statul terț emitent:

Autoritatea (judiciară) care a emis mandatul de arestare/cererea de extrădare:

Numele reprezentantului acesteia:

Funcția deținută (titlu/grad):

Numărul de referință al dosarului:

Adresă:

Date de contact:

Informații privind infracțiunile de care este acuzată persoana în cauză

Cererea de extrădare se referă în total la [numărul] infracțiuni.

Descrierea circumstanțelor în care a(u) fost săvârșită (săvârșite) infracțiunea (infracțiunile), inclusiv momentul (data și ora), locul, gradul de participare la infracțiune (infracțiuni) a persoanei căutate:

Natura și încadrarea juridică a infracțiunii/infracțiunilor și dispozițiile legale/codul aplicabil:

Informații suplimentare furnizate de statul terț (dacă este posibil, documentele furnizate de statul terț vor fi anexate la prezentul formular):

Pe baza informațiilor de mai sus, autoritățile competente ale statului al cărui resortisant este persoana în cauză sunt invitate să ia o decizie cu privire la emiterea unui mandat european de arestare/a unui mandat de arestare EU-IC/NO împotriva persoanei în cauză în vederea efectuării urmăririi penale pentru aceeași infracțiune (aceleași infracțiuni)/aceeași faptă (aceleași fapte) care face (fac) obiectul cererii de extrădare.

Această autoritate consideră. [perioada de timp] ca fiind un termen rezonabil pentru a fi informată cu privire la decizie până la. [data relevantă].

După această perioadă, în cazul în care nu se primește niciun răspuns din partea statului al cărui resortisant este persoana în cauză, statul solicitat va continua procedura de extrădare.

În ceea ce privește cererea de extrădare în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, vă rugăm să furnizați orice informații relevante:

Alternativ, vă rugăm să indicați și să justificați dacă există o suspiciune rezonabilă că cererea de extrădare este motivată politic:

Datele de contact ale autorității competente care transmite informații privind cererea de extrădare

Statul:

Autoritatea competentă:

Persoana de contact:

Funcția ocupată:

Numărul de referință al dosarului:

Date de contact (e-mail/numere de telefon):

Data și semnătura

ANEXA 4

Model pentru furnizarea de informații suplimentare statului al cărui resortisant este persoana în cauză

În atenția autorității competente din:

În urma notificării transmise la [data], în temeiul obligației de a iniția o procedură de consultare stabilită prin hotărârea Petruhhin ⁽¹⁾ a Curții de Justiție a Uniunii Europene, acest stat transmite informații suplimentare care pot fi utile în vederea emiterii mandatului european de arestare/mandatului de arestare UE-IC/NO.

Informații referitoare la identitatea persoanei căutate

Nume:

Prenume:

Nume anterior căsătoriei, dacă este cazul:

Nume de împrumut, dacă este cazul:

Sex:

Cetățenie:

Data nașterii:

Locul nașterii:

Reședința și/sau adresa cunoscută:

Limba (limbile) pe care le înțelege persoana căutată (dacă sunt cunoscute):

Trăsături distinctive/descrierea persoanei căutate:

Informații privind autoritatea din statul terț solicitant

Statul terț emitent:

Autoritatea (judiciară) care a emis mandatul de arestare/cererea de extrădare:

Numele reprezentantului acesteia:

Funcția deținută (titlu/grad):

Numărul de referință al dosarului:

Adresă:

Date de contact:

Alte informații relevante:

⁽¹⁾ Hotărârea Curții de Justiție din 6 septembrie 2016, Petruhhin, C-182/15, ECLI:EU:C:2016:630.

Datele de contact ale statului care transmite informații privind cererea de extrădare

Statul:

Autoritatea competentă:

Persoana de contact:

Funcția ocupată:

Numărul de referință al dosarului:

Date de contact (e-mail/numere de telefon):

Autoritatea centrală:

Data și semnătura

ANEXA 5

Model de cerere de prelungire a termenului de informare a autorității solicitate în temeiul mecanismului Petruhhin

În urma notificării primite de la la [data], privind cererea de extrădare în scopul urmăririi penale împotriva resortisantului acestui stat [numele persoanei în cauză] și emise de [statul terț], acest stat solicită o prelungire a termenului acordat de statul solicitat pentru a fi informat cu privire la decizia privind emiterea unui mandat european de arestare/mandat de arestare UE-IC/NO în temeiul aplicării mecanismului Petruhhin.

În special, se solicită prelungirea termenului pentru [perioada de timp/zile] și, prin urmare, informarea statului solicitat cu privire la o astfel de decizie până la [data].

Vă rugăm să furnizați informații suplimentare cu privire la necesitatea prelungirii:

Date de contact relevante

Statul:

Autoritatea competentă:

Persoana de contact:

Funcția ocupată:

Numărul de referință al dosarului:

Date de contact (e-mail/numere de telefon):

Data și semnătura

ANEXA 6

Model de răspuns la o cerere de prelungire a termenului

În urma solicitării statului dumneavoastră de a prelungi termenul pentru a fi informat cu privire la o decizie privind emiterea unui mandat european de arestare/a unui mandat de arestare UE-IC/NO în temeiul aplicării mecanismului Petruhhin în legătură cu notificarea trimisă de acest stat la [data], privind cererea de extrădare în scopul urmăririi penale împotriva..... [numele persoanei în cauză] și emise de..... [statul terț],

statul solicitat [bifați căsuța]:

- ☐ a) acceptă prelungirea termenului propus de statul al cărui resortisant este persoana în cauză;
- ☐ b) acceptă prelungirea termenului cu [perioada de timp/zile]: informațiile ar trebui furnizate până la [data];
- ☐ c) nu poate prelungi termenul indicat de statul al cărui resortisant este persoana în cauză.

Dacă ați răspuns c), vă rugăm să explicați motivele pentru care nu s-a acordat prelungirea:

Date de contact relevante

Statul:

Autoritatea competentă:

Persoana de contact:

Funcția ocupată:

Numărul de referință al dosarului:

Date de contact (e-mail/numere de telefon):

Data și semnătura

ANEXA 7

Model pentru ca statul al cărui resortisant este persoana în cauză să furnizeze un răspuns statului solicitat

În urma notificării primite de la..... la [data] privind cererea de extrădare în scopul urmăririi penale emisă de [statul terț] împotriva unui resortisant al acestui stat, precum și informațiile conținute de aceasta, acest stat [bifați căsuța]:

- ☐ a. a emis un mandat european de arestare/un mandat de arestare UE-IC/NO împotriva persoanei în cauză pentru aceeași infracțiune (aceleași infracțiuni)/aceeași faptă (aceleași fapte) ca și cererea de extrădare;
- ☐ b. nu va emite un mandat european de arestare/un mandat de arestare UE-IC/NO împotriva persoanei în cauză;
- ☐ c. furnizează informații, deoarece cererea de extrădare este nefondată/abuzivă/motivată politic:

Datele de contact ale persoanei în cauză

Nume:

Prenume:

Nume anterior căsătoriei, dacă este cazul:

Nume de împrumut, dacă este cazul:

Sex:

Cetățenie:

Data nașterii:

Locul nașterii:

Reședința și/sau adresa cunoscută:

Detalii privind autoritatea competentă

Statul emitent:

Autoritatea competentă:

Numele reprezentantului acesteia:

Funcția deținută (titlu/grad):

Numărul de referință al dosarului:

Adresă:

Date de contact:

Autoritatea judiciară emitentă competentă, dacă este cazul

Numele reprezentantului acesteia:

Funcția deținută (titlu/grad):

Numărul de referință al dosarului:

Adresă:

Date de contact:

Decizia oficială privind emiterea mandatului european de arestare/mandatului de arestare UE-IC/NO (anexată, dacă a fost deja emisă):

Informații suplimentare:

Date de contact relevante

Statul:

Autoritatea competentă:

Persoana de contact:

Funcția ocupată:

Numărul de referință al dosarului:

Date de contact (e-mail/numere de telefon):

Data și semnătura

ANEXA 8

Model de notificare sau solicitare de informații cu privire la cererile de extrădare nefondate, abuzive, în special motivate politic și/sau alte cereri, care ridică preocupări legate de cartă/CEDO

În atenția [bifați căsuța]:

- ☐ punctul focal desemnat al [statul (statele)];
- ☐ toate cele 29 de puncte focale;
- ☐ Eurojust;
- ☐ Europol;
- ☐ Interpol.

Prezentul document are scopul de a solicita informații sau de a notifica existența unei cereri de extrădare din partea unui stat terț, care este considerată nefondată, abuzivă, în special motivată politic.

Informații referitoare la identitatea persoanei căutate

Nume:

Prenume:

Nume anterior căsătoriei, dacă este cazul:

Nume de împrumut, dacă este cazul:

Sex:

Cetățenie:

Data nașterii:

Locul nașterii:

Reședința și/sau adresa cunoscută:

Limba (limbile) pe care le înțelege persoana căutată (dacă sunt cunoscute):

Trăsături distinctive/descrierea persoanei căutate:

Informații privind autoritatea statului terț solicitant și cererea de extrădare

1. Statul terț emitent:

Autoritatea (judiciară) care a emis mandatul de arestare/cererea de extrădare:

Numele reprezentantului acesteia:

Funcția deținută (titlu/grad):

Numărul de referință al dosarului:

Adresă:

Date de contact:

2. Cerere de extrădare [bifați căsuța]:

- ☐ În scopul urmăririi penale;
- ☐ În scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

Numărul de referință al cererii de extrădare:

3. Informații privind infracțiunile de care este acuzată persoana în cauză:

Cererea de extrădare se referă, în total, la [număr] infracțiuni.

Descrierea circumstanțelor în care a(u) fost săvârșită (săvârșite) infracțiunea (infracțiunile), inclusiv momentul (data și ora), locul, gradul de participare la infracțiune (infracțiuni) a persoanei căutate:

Natura și încadrarea juridică a infracțiunii/infracțiunilor și dispozițiile legale/codul aplicabil:

Motivele pentru care cererea de extrădare este considerată nefondată, abuzivă, în special motivată politic și/sau că ridică preocupări legate de cartă sau de CEDO:

(vă rugăm să specificați):

Datele de contact ale statului care transmite informații privind cererea de extrădare

Statul:

Autoritatea competentă:

Persoana de contact:

Funcția ocupată:

Numărul de referință al dosarului:

Date de contact (e-mail/numere de telefon):

Data și semnătura
